

Nr. 34

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

HELMERTZ

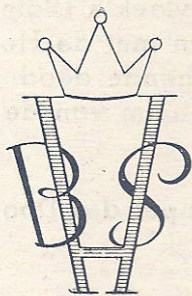

HET GEHEIM VAN DE PYRAMIDE

JOHN TEMPLAR

Belevenissen van een gentleman-avonturier

HET GEHEIM VAN DE PYRAMIDE Nr. 34

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174 - TEL. 32540

AMSTERDAM

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - VAN HERSTEENSTR. 5 - TEL. 95895

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

In deze serie is verschenen en nog beperkt verkrijgbaar :

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide

In voorbereiding :

- Nr. 35 – De Tempel des Doods

Abonnementsprijs : voor 6 mnd. (12 nrs.) f 4.—; voor 1 jaar (24 nrs.) f 7.75

Bij vooruitbetaling. Franco toezending per post.

voor België respectievelijk voor 6 mnd. 70 franc, voor 1 jaar 130 franc.

HOOFDSTUK I.

Waarin aan het ontbijt gesproken wordt over erwtensoep met kluiif en het spreekwoord „Zoekt en gij zult vinden” bewaarheid wordt.

— James, heb je het theewater opgezet? riep Ophelia vanuit de schommelstoel, die in het zand onder een door vier stokken opgehouden zeil stond.

— Ja, mevrouw, antwoordde de reus, die in de aanhangwagen bezig was het ontbijt te bereiden.

En toen viel de drukkende stilte van de Egyptische woestijn weer op het kleine kamentent, dat sedert de vorige middag in de omgeving van de Pyramiden van Dahshur was opgesteld.

Het geheel bestond uit een zware tractor met daarachter een luxe aanhangwagen van circa acht meter en drie grote tenten. Een half uur geleden had Ophelia van een resterend stuk zeil er een vierde openluchtentje bijgemaakt, waardoor zij naar alle zijden een vrij uitzicht had zonder evenwel door de reeds warm wordende zon te worden gehinderd.

Ze was verdiept in een uitvoerige beschrijving van de Pyramiden van Dahshur die in de verte vanuit het witte zand der woestijn indrukwekkend omhoogrezen. Vijf machtige bouwwerken, die eeuwen lang de tand des tijds hadden kunnen doorstaan en in alle stilte getuigden van het grote intellect en de onuitputtelijke werkzaamheid der oude Egyptenaren, die er op bijkans onverklaarbare wijze in geslaagd waren zonder hulp der moderne mechanica enorme klompen steen op elkaar te stapelen, waardoor met wiskundige nauwkeurigheid pyramiden waren ontstaan, welke het nageslacht met grote waardering zouden vervullen.

Even later voegde zich Charles Houston bij zijn echtgenote, die hem met een dikke zoen verwelkomde.

— Is het geen heerlijk weer vandaag, liefste? vroeg hij.

Ophelia keek hem even niet-begrijpend aan.

— Heerlijk weer? herhaalde ze verbaasd. Regende het dan gisteren soms? We zitten nu al bijna vier weken in Egypte en ik heb nog niets anders gezien dan zand en zon.

— Heb jij dan liever dat het stortregend?

— Om je de waarheid te zeggen geloof ik

dat een lekker regenbuitje mij niet geheel onwelkom zou zijn.

— Vrouwen zijn ook nooit tevreden, zuchtte de jongeman terwijl hij naast zijn charman-te vrouw in het zand plaats nam. In hun rijbroeken met bruine laarzen en witte hemden, vormden zij een sportief stel.

— Zijn Maryse en John nog niet op? vroeg hij opnieuw.

— Ik heb ze nog niet gezien, antwoordde zij. Waarschijnlijk slapen ze nog.

— Maar het is toch al bijna zeven uur, merkte Charles verwonderd op. Zal ik ze gaan wekken?

— Je blijft hier, weerhield Ophelia hem. Dat zijn toch zaken, die jou niet aangaan, Charley. Iedereen kan toch slapen zo lang hij of zij wenst.

— Maar we hadden gisteren afgesproken, dat we vandaag vroeg op zouden staan ten-einde een bezoek te brengen aan de Pyramiden van Dahshur.

— De dag is nog lang, Charley, en bovendien te warm om je op te winden. Blijf rustig zitten, anders moet je over een half uur weer een schoon overhemd aantrekken. Dacht je dat James aan het wassen bleef?

Op hetzelfde moment steeg James uit de aanhangwagen. In zijn rijbroek met bruine laarzen en khakihemd zag hij er nog forser uit dan anders. De mouwen van zijn hemd waren tot boven de ellebogen opgestroopt en toonden een paar enorme gespierde en zwaar behaarde armen, die Tarzan met afgunst zouden hebben doen watertanden. Met een groot dienblad in de hand kwam hij naderbij en serveerde het jonge echtpaar dampende thee, geroosterd brood met spiegeleieren en ham.

Plotseling verstoorde een luid stemmenge-luid de vredige stilte van de woestijn.

Sir Neville Carlisle alias John Templar kwam in gezelschap van zijn onafscheidelijke vriendin, Maryse Choisy, uit zijn tent naar buiten en begroette zijn vrienden op luidruchtige wijze.

— Hallo, jongelui, hebben jullie goed geslapen? vroeg hij, een cigaret opstekend. Wat een verrukkelijk weer vandaag, hè?

— Gut, gut, ben jij ook al zo verzot op die zon-met-zand-combinatie? vroeg Ophelia.

— Je hebt volkomen gelijk met die opmerking, Ophelia, antwoordde Maryse, terwijl ze plaats nam in een stoel, welke James inmiddels had aangerukt. Ik begrijp niet wat onze

mannen de laatste dagen bezielt. Als in Londen de zon een beetje door de wolken heenbreekt lopen ze te zuchten en te puffen van de warmte. Maar in Egypte voelen ze zich bij een temperatuur van om en nabij de honderd graden in hun element.

— Maar, kindje toch, antwoordde Templar, voel je dan niet dat dit een heel andere warmte is?

— Dat voel ik zeker. Een echte Egyptische warmte, die nog heter is dan kokend spekvet. Eet smakelijk, jongens.

Er werd weinig gesproken tijdens het ontbijt, dat andermaal de meesterhand van James verried. Alleen Ophelia kon niet nalaten nog één hatelijke opmerking te maken met betrekking tot het klimaat.

— Ik begrijp niet, dat Engelsen zelfs in het buitenland vast moet houden aan hun hammet-eieren-ontbijt. Alsof het hier al niet warm genoeg is. Ik zou veel meer voelen voor een grote schaal sla met augurken en komkommers.

— James, riep Templar onmiddellijk de reus toe, éénmaal sla met augurken en komkommers voor mevrouw Houston.

James stak zijn hoofd door het raampje van het kombuis van de aanhangwagen en antwoordde enigszins verlegen.

— Het spijt me, sir, maar we hebben deze ingrediënten niet aan boord.

— Dat is verdraaid jammer. James. Geef mevrouw dan maar een dampende kop erwtensoep met kluif.

— John, vermaande Maryse haar vriend, wil je nu eens ophouden met al die onzin.

En James trok zijn hoofd weer naar binnen.

— En, vroeg Ophelia, wat gaat er vandaag eigenlijk gebeuren? Voelen jullie niet iets voor vissen?

— Een paar mijl achter je stroomt de Nijl, kindje, antwoordde de avonturier. Het wemelt er van vis, tot krokodillen toe. Maar mag ik je er even op attent maken, dat we niet helemaal naar Egypte zijn gekomen om te hengelen. In dat geval had jij beter naar Schotland kunnen gaan op de forellenjacht.

— Maar laten we dan in vredesnaam iets gaan doen, hield Ophelia aan. We hangen nu al vier weken in Egypte rond, hebben zowat alle winkels van Cairo en Alexandrië leeggekocht en sinds gisteren hebben we de hoofdstad verlaten om een bezoek te brengen aan de Pyramiden van Dahshur. Nu, waar wachten we nog op? Ik zit al vanaf vijf uur

naar die stenen kolossen te kijken, heb de hele beschrijving van het reisbureau doorgelezen en zou nu wel eens de proef op de som willen nemen.

— Ik ben het weer met je eens, Ophelia, viel Maryse haar bij. Als we hier alleen maar heen gekomen zijn om in het zand te spelen, keer ik liever naar Cairo terug. In het Shephard's Hotel had ik tenminste een behoorlijk bed, terwijl we hier op harde harmonica-bedden moeten slapen. Mijn hele lichaam doet er pijn van.

Templar wierp een blik van verstandhouding op zijn vriend en wachtte tot deze vrouwelijke uitbarsting voorbij was.

— Luister eens, meisjes, begon hij dan. Charles en ik moeten jullie een bekentenis doen. Toen we een paar dagen geleden deze tractor met aanhangwagen huurden én lieten inrichten, was dat heus niet alleen om zo maar eens een tochtje naar de pyramiden te maken.

— Dat dacht ik al, smaalde Ophelia, de heren hebben natuurlijk weer iets in hun schild gevoerd waarvan wij niets mochten weten. Nu, kom er maar mee voor de dag. Wij zullen wel luisteren.

Templar riep James uit de wagen en wachtte totdat deze eveneens in de kring had plaatsgenomen. Toen vervolgde hij:

— Tijdens ons verblijf in Cairo ben ik er achter gekomen, dat één der pyramiden, die daar voor ons staan, een vermogen aan goud en juwelen bevat. In één van de geheime kamers, die op geen enkele kaart of plattegrond staat aangegeven en dus nimmer wordt betreden, bevindt zich een sarcophaag, die tot aan de rand gevuld is met de kostbaarste edelstenen en gouden sieraden, die ooit door een mensenoog werden aanschouwd. Toen Napoleon in 1798 zijn veldtocht in Egypte maakte ontdekte één zijner officieren, een zekere Louis de Valmignac, in één van de Pyramiden van Dahshur een geheime kamer, die nog nooit door Europeanen zou zijn betreden. In dat vertrek bevond zich de sarcophaag waarover ik zojuist sprak. Louis de Valmignac vatte het plan op de sarcophaag buiten de pyramide te brengen en de schatten mee te nemen naar Frankrijk. Hij zou dan een rijk man zijn. Maar om de sarcophaag te verwijderen had hij de hulp van derden nodig. Daarom besloot hij naar Frankrijk terug te keren en met enkele vertrouwde vrienden van hem naar Egypte terug te gaan teneinde de

schatten mee te nemen. Het ongeluk wilde echter, dat Louis de Valmignac op de terugtocht ziek werd. Hij werd getroffen door de zogenaamde Egyptische oogontsteking, een besmettelijke, chronische aandoening van het bindvlies aan de binnenzijde der oogleden, een ziekte, die door Napoleon's soldaten naar Europa werd overgebracht. Louis de Valmignac stierf in Cairo, waar hij verpleegd was door een jong Egyptisch meisje, die hij over zijn ontdekking had gesproken. Hij zette zijn hele ontdekking op papier en maakte er een primitieve tekening bij. Deze gegevens stelde hij het meisje ter hand en verzocht haar zich in verbinding te stellen met zijn zoon, die in Parijs aan de Militaire Academie studeerde. Gineh, het meisje in kwestie, kreeg nimmer antwoord op de brieven, die zij schreef en toen zij op negentig-jarige leeftijd overleed, had zij het geheim van de Pyramide en de tekeningen nagelaten aan haar zoon Almein, die vlak voor zijn dood het geheim naliet aan zijn zoon Sahel. Deze Sahel nu trouwde nooit en had dus geen kinderen. Op één van mijn zwerftochten door het oude Cairo ontmoette ik in een rommelig tweedehandswinkeltje de oude Sahel, die stervende was. Ik sprak lange tijd met hem en kort voordat hij de laatste adem uitblies, gaf hij mij de door Louis de Valmignac geschreven gegevens en tekeningen, die betrekking hadden op de schatten uit de sarcophaag. Hij zei me deze gegevens te gebruiken en de schat ten eigen bate aan te wenden, tenzij ik in staat zou zijn de nakomelingen van Louis de Valmignac op te sporen. In dat geval zou ik de helft van de schat aan hen moeten afstaan, terwijl de andere helft voor mij zou zijn. Ik heb thans de gegevens met de tekeningen, die betrekkelijk gemakkelijk te ontcijferen waren. En nu zitten we hier op één mijl afstand van een miljoenenschat. . . .

— En hecht jij enige waarde aan die verhalen? vroeg Maryse.

— Als ik heel eerlijk moet zijn, ja. Ik geloof, dat Louis de Valmignac werkelijk die ontdekking deed en dat Gineh, Almein en Sahel de waarheid spraken.

— Ik verbaas me alleen over de grenzeloze eerlijkheid van Gineh, Almein en Sahel. Waarom wendden zij hun kennis niet ten eigen bate aan? Waren zij dan werkelijk zulke eerlijke burgers?

— Dat wil ik geenszins beweren. Maar vergeet niet, dat Gineh, Almein en Saleh Egypten

waren, dat zij de Pyramiden beschouwen als de laatste rustplaats der koningen hunner voorouders en dat zij er niet aan zouden denken deze plaatsen te ontheiligen door er ook maar iets uit weg te nemen.

— En hoeveel zou die schat waard zijn, denk je? vroeg Ophelia.

— Dat is met geen mogelijkheid te zeggen, antwoordde Templar. Maar wanneer Louis de Valmignac's aantekeningen op waarheid berusten en niet overdreven zijn dan moeten we aannemen, dat die sarcophaag tot aan de rand gevuld is met goud en juwelen. Ik ken de grootte van een sarcophaag en schat de waarde van de inhoud derhalve op enkele miljoenen ponden. Vooral daar de juwelen en het goud meerdere eeuwen oud zijn, waardoor de handelswaarde vele malen vermenigvuldigd wordt.

— Kun je zo maar een pyramide binnengaan? vroeg Ophelia. Heb je geen toegangsbewijs nodig? Of staat er geen oppasser bij?

— Neen. Zoals je ziet is er in de hele omgeving geen sterveling te bekennen. De pyramiden worden niet bewaakt en je kunt er zonder meer binnengaan. Alleen word je door ieder reisbureau gewaarschuwd er niet zonder gids binnen te gaan aangezien je er alleen nooit meer uitkomt. Het is daar binnen een waar doolhof van gangen, trappen en kamers en slechts mensen, die in het bezit zijn van nauwkeurige plattegronden zijn in staat een bezoek te brengen aan de pyramiden. Maar die plattegronden zijn nu eenmaal niet te krijgen. De gidsen hebben ze evenmin, doch zij kennen het interieur van de pyramiden van buiten. Het vak van gids gaat daarom ook over van vader op zoon, zodat nooit een buitenstaander dit beroep zal kunnen leren.

— En heb jij dan een plattegrond? vroeg Maryse.

— Ik heb slechts de tekeningen van Louis de Valmignac. Deze zijn weliswaar niet volledig en geven alleen 'n beeld van de omgeving en geven alleen een beeld van de omgeving van de schatkamer. De enige moeilijkheid, die wij dus moeten overwinnen, is het binnenkomen in de pyramide en de weg naar de schatkamer. Er is natuurlijk een mogelijkheid, dat we in de pyramide verdwalen. Daarom kunnen we er niet met zijn vijven binnengaan. Ik stel voor, dat de vrouwen buiten blijven in de tenten en dat Charles, James en ik naar binnen gaan. Hebben jullie na vier en twintig uur geen bericht van ons dan. . . . Neen, dat

gaat ook niet. Ophelia en Maryse zouden nooit in staat zijn met de tractor naar Cairo terug te rijden om hulp te gaan halen. Daarom lijkt mij de beste oplossing, dat James met één van de dames buiten blijft opdat hij met de tractor naar Cairo teruggaat indien er na vier en twintig uur geen bericht van ons zou zijn gekomen. Een van de dames gaat met ons mee naar binnen.

— En wie zal dat zijn? vroeg Charles.

— Daar zullen we om moeten knobbelen. Laten we het maar meteen doen. Of hebben jullie soms bezwaren om met ons mee te gaan?

Zowel Ophelia als Maryse schudden heftig van neen, waarop Templar twee lucifershoutjes nam en er één door midden brak. Zonder er iets van te laten zien nam hij de beide houtjes tussen de vingers, zodat alleen de koppen naar buiten staken.

— Wie het kortste houtje trekt blijft bij James. De ander gaat met ons mee. Ga je gang, Ophelia, trek een lucifer.

Ophelia trok... en trok het kortste houtje.

— Dus Maryse, Charles en ik gaan naar binnen. All right, jongens, we breken de tenten op en rijden regelrecht naar de Pyramiden.

Iedereen stond op van tafel en ging aan het werk. De tenten werden opgebroken en in de wagen gebracht en precies een half uurtje later nam James achter het geweldige stuur van de tractor plaats en begon de trein langzaam door het mulle zand te rijden in de richting van de machtige pyramiden.

De man, die enkele minuten voor het tweehandswinkeltje heen en weer gelopen had, scheen herhaaldelijk te aarzelen. Iedere keer weer wierp hij in het voorbijgaan en blik door de stoffige ruit naar binnen en kauwde dan verwoed op de kauwgum, die zijn kaken tot een perpetuum mobile had aanzet. Hij was kennelijk Amerikaan: een wijd, wit tropical costume, opzichtige, felgekleurde das, hel bruine schoenen en een grote, strooien hoed, die zijn gehele gelaat overschaduwde.

Eindelijk scheen hij zijn besluit te hebben genomen. Hij liep regelrecht op de deur toe, greep de knop, die hij omdraaide en duwde. Doch de deur was gesloten. Nogmaals draaide hij de knop om en duwde tegen het hout, doch er was geen beweging in te krijgen. Hij keek even het smalle straatje af, deed enkele

stappen achteruit en onderwierp de gevel aan een vluchtig onderzoek. Dan ging hij het winkeltje er naast binnen en wachtte tot de eigenaar naar voren was gekomen.

— Neemt u mij niet kwalijk, zei hij in het Engels met een sterk Amerikaans accent, maar ik had een afspraak met Sahel, uw buurman. Is hij niet thuis? De Egyptenaar keek de vreemdeling even onderzoekend aan en glimlachte dan flauwtjes.

— Sahel is vier dagen geleden gestorven, sir, antwoordde de man. Hij is reeds begraven en de autoriteiten hebben zijn winkel afgesloten.

— Maar... maar dat is verschrikkelijk, riep de Amerikaan uit. Dat is gewoon niet te geloven.

— Het is toch de waarheid, sir, ging de Egyptenaar onverstoord verder. Sahel stierf vier dagen geleden. Toen hij stierf was er een buitenlander bij hem, die de dokter en de politie waarschuwde.

— Wat voor een buitenlander?

— Dat weet ik niet, sir. Hij sprak Engels en was groot en goed gekleed.

— Een Amerikaan?

— Mogelijk, doch hij leek mij meer een Engelsman. Den Engelsen zijn over het algemeen beter en verzorgder gekleed dan de Amerikanen. En die vreemdeling was zeer goed gekleed, sir.

— Luister eens, vervolgde de Amerikaan, mijn naam is Frank Bustard. Ik ben Amerikaan. Een week geleden gaf ik Sahel enkele zeer kostbare ringen met briljanten, die hij voor mij zou trachten te verkopen. Ik zou over een week terug komen om te horen. Nu is Sahel dood, maar waar zijn mijn ringen? Kon hij ze niet verkopen, waar zijn de ringen dan? Heeft hij ze wel verkocht, waar is dan mijn geld?

— Hoeveel waren de ringen waard? vroeg de winkelier.

— Ongeveer vijf duizend dollar, antwoordde Bustard. Dat is geen kattentrek, niet waar? Ik heb zo'n idee, dat hij de ringen nog niet heeft verkocht en dat ze nog ergens in zijn winkel liggen. Zou ik via uw huis niet in zijn winkeltje kunnen komen?

— Ik mag dat niet doen, sir, antwoordde de Egyptenaar. De politie heeft zijn winkel afgesloten en zij heeft de sleutels. Ik zou u willen aanraden zich tot de politie te wenden. Zij zal zeer zeker bereid zijn u te helpen en u toestaan in haar gezelschap een

bezoek te brengen aan het winkeltje van Sahel.

— Maar ik kan niet bewijzen, dat ik Sahel die ringen gaf, riep Frank Bustard nerveus uit. Zij zullen mij niet willen geloven en dan ben ik mijn ringen kwijt.

— Maar hoe komt het dan, dat Sahel u geen ontvangstbewijs gaf?

— Ik kende Sahel lang genoeg om hem te vertrouwen. Hij verkocht wel meer goud en juwelen van mij. Luister eens goed....

Frank Bustard spooft zijn kauwgom uit en stak een zwarte sigaar op. Uit de binnenzak van zijn colbert haalde hij een goed gevulde portefeuille en telde honderd dollar voor de man op de toonbank neer.

— Deze honderd dollar zijn voor u wanneer u mij toestaat, dat ik via uw huis de winkel van Sahel aan de achterzijde kan binnengaan. U kunt met me meegaan en toezien, dat ik niets anders zal meenemen, dan de ringen, die ik Sahel ter hand gesteld heb.

De Egyptenaar schudde bedenkelijk het gebruinde hoofd, waarop een rode fez geplaatst was.

— Neen, zei hij dan langzaam, ik mag het niet doen, sir.

— Twee honderd dollar dan....

Weer schudde de winkelier het hoofd.

— Drie honderd....

— Neen, sir, ik mag het niet....

— Vier.... vijf....

Het spijt me, sir, maar....

— Zes....

— Neen....

— Zeven....

— Ik.... misschien....

— Acht....

— Misschien dat ik....

— Negen honderd dollar.... duizend dollar en geen cent meer. Doe je het voor duizend dollar? Duizend dollar is een vermogen, man, je kunt er alles voor kopen.... je bent een rijk man.. duizend echte dollars....

De winkelier liet het hoofd met de fez op de borst zakken en zag toe hoe de Amerikaan honderd biljetten van tien dollar af begon te tellen. Hij was ten prooi aan een hevige twijfel, hij wist, dat hij zich aan een groot gevaar blootstelde door de Amerikaan via zijn winkel de woning van Sahel te laten betreden. Maar aan de andere kant waren duizend dollars een groot bedrag, waarmede hij werkelijk zeer veel zou kunnen doen.

— Zo, zei de Amerikaan, hier liggen ze....

duizend dollar.... tel ze maar na....

De Egyptenaar greep het stapeltje bankbiljetten met bevende hand beet en begon ze langzaam maar nauwkeurig na te tellen. Toen hij klaar was legde hij ze weer terug op de toonbank en slaakte een diepe zucht.

— Goed, sir, ik neem het voorstel aan. Ik accepteer de duizend dollar en zal u via de achterzijde het huis van Sahel binnenlaten.

— Ga je met me mee?

— Neen, sir....

— Dat hoeft ook niet, viel Frank Bustard hem onmiddellijk in de rede, ik ben gauw genoeg weer terug en zal je laten zien wat ik meegenomen heb. Kom, wijs me de weg.

— Ik.... ik....

— Wat is er nu weer? begon de Amerikaan kregelig.

— Ik ben alleen maar bang voor de politie, sir....

— Hoor eens, man, je hebt duizend dollar van me gekregen. Dat is een bedrag, waarvoor je misschien een heel jaar moet winkelen om het te verdienen. Maar nu geen tegenwerpingen meer en laat me het huis van Sahel binnen.

De Egyptenaar gaf geen antwoord en ging de Amerikaan voor naar de achterzijde van het huis. Ze kwamen op een klein binnenplaatsje, waar het daglicht nauwelijks door drong. Er stonden kisten en kartonnen dozen, blikken en vaatjes. En het stonk er naar bedorven etenswaar en vuil....

Frank Bustard klom over het bouwvallige muurtje en liet zich op de binnenplaats van Sahel's huis zakken. Enkele ogenblikken rommelde hij aan het slot van de achterdeur, trok deze dan met één ruk open en verdween in het huis, nagestaard door de angstige Egyptenaar, die even snel achter de deur van zijn eigen huis verdween.

Bustard ging tastend zijn weg door de donkere ruimte. Hij stak een lucifer aan, die hij hoog boven zijn hoofd hield. Hij bevond zich in de achterkamer van het huis, die ingericht was als woonkamer-kantoor. Op de stoffige ronde tafel stond een koperen olielamp, die hij aanstak. Een gedempt, vaal licht weerkaatste tegen de grauwe met spinnewebben bedekte muren en wierp griezelige schaduwen in het rond.

Frank Bustard lette er niet op. Hij besteedde al zijn aandacht aan een groot, ouderwets cylinderbureau, dat in een hoek van de kamer tegen één der wanden geplaatst stond.

De klep was opgeschoven en er lag een hoop rommel op het blad. Brieven, rekeningen, enveloppen, buitenlandse postzegels, etc. etc.

Doch plotseling trok Frank Bustard zijn hand terug. Hij boog het hoofd iets meer vooruit en greep dan een vel papier, waarop in een beverig handschrift een aantal regels geschreven stonden. Hij kon ze niet goed lezen in het half-duister en liep er mee naar de tafel.

Op een wankele stoel nam hij plaats, schoof zijn strooiedoek naar achteren en hield het blad papier vlak onder de walmende olielamp. Met half toegeknepen ogen begon hij de in het Engels geschreven brief te lezen:

„VERKLARING“

„Ik, Sahel el Amein, winkelier in twee-
„dehandsgoederen, wonende aan de rue
„Samez No. 56 in Cairo, verklaar hiermede
„het volgende: in 1798 ontdekte een Frans
„officier in één der pyramiden van Dah-
„schur een sarcophaag, welke gevuld was
„met gouden en diamanten sieraden. Hij
„stierf in het huis van mijn grootmoeder
„en liet haar de gegevens en de tekening
„na. Gineh, mijn grootmoeder, liet ze na
„aan mijn vader, Almein, die ze mij weer
„naliet. Thans ben ik stervende en kan
„ze niemand nalaten aangezien ik geen
„familie bezit. Daarom stel ik mijn kennis
„op papier en sta ze af aan hem, of haar,
„die deze verklaring zal vinden. De door
„Louis de Valmignac geschreven gegevens
„en tekeningen liggen hierbij en ik sta de
„vinder toe er...“

Frank Bustard las deze brief tientallen malen over en kwam uiteindelijk tot de onprettige ontdekking, dat de brief plotseling afgebroken was. Waarschijnlijk was Sahel in het schrijven ervan gestoord of had de dood hem plotseling overvallen. Hoe het ook zij, een nauwkeurig onderzoek van de hele kamer leerde hem, dat de gegevens en de tekeningen verdwenen waren, waaruit hij de begrijpelijke conclusie moest trekken, dat iemand anders deze had meegenomen, hetgeen trouwens geheel in overeenstemming was met de verklaring van Sahel, waarin duidelijk te lezen stond, dat de vinder ze mocht behouden.

Frank Bustard vouwde de geschreven verklaring van Sahel op en stak ze in zijn portefeuille. Vervolgens ging hij op zoek naar de ringen, welke hij de winkelier een week geleden ter hand had gesteld. Hij zocht een uur lang en toen had hij ze eindelijk gevonden.

Ze hingen in een klein, wasdoeken zakje onder het bed in een opkamertje. Frank Bustard lachte en ging aan de tafel in de achterkamer zitten. De diamanten ringen borg hij zorgvuldig op in zijn zak en terwijl hij de brief van Sahel uit zijn portefeuille haalde, gleed er een glimlach over zijn pokdalig gezicht.

Hij las de woorden voor de zoveelste maal, woorden, die hem steeds melodieuzer in de oren klonken, woorden, die hem in zijn hersens een plan deden vormen, dat onmiddellijk ten uitvoer gelegd zou dienen te worden.

Hij verliet het huis van Sahel op de wijze zoals hij er binnen was gekomen en toonde even later de ringen aan de winkelier, die hem behulpzaam was geweest.

— Hebt u geen rommel gemaakt of sporen achter gelaten, sir? vroeg de man angstig.

— Rommel? lachte Frank Bustard. Rommel. Man, meer rommel als er reeds was kon er onmogelijk gemaakt worden. Het was er een bende. Maar in ieder geval heb ik mijn eigendommen terug en heb jij duizend dollar verdiend. Wees blij dat je me geholpen hebt en... houd je kaken stevig op elkaar. Het is gevaarlijk wanneer men over zulke dingen te veel praat. Adieu.

Frank Bustard verliet het winkeltje met een brede glimlach om de lippen en was even later verdwenen in de drukte van de rue Samez.

Heeft U reeds kennis gemaakt

met **PIN UP**
MAGAZINE

het amusante ontspannings-
blad met vele attractieve
foto's en tekeningen?

Neemt een abonnement à f 5.- per
jaar, dan bestaat de kans dat U de
reeds verschenen 10 nummers ook
nog kunt verkrijgen.

Administratie: POSTBUS 139 - HAARLEM

HOOFDSTUK II.

Waarin blijkt, dat het Shepherds's Hotel vreemde kostgangers herbergt en touwklimmen geen gemakkelijk werk is.

Op het grote terras, dat uitzicht gaf op de weelderige tuinen van het Shepherds's Hotel te Cairo, zaten vier mannen rond een tafeltje, waarop een aantal glazen en een syphon stonden. Het waren Frank Bustard, Bill Crowley, Sam Davis en Mike Evatt. Het gesprek, dat zij zojuist hadden gevoerd op gedempte toon, was afgebroken, doordat enkele hotelgasten zich langs hen begeven hadden, waardoor de mogelijkheid van afluisteren aanwezig was geweest.

— Nou, dat is wat ik ontdek heb, vervolgt de Bustard weer, nadat de hotelgasten verdwenen waren. Hier heb je de brief van Sahel....

Hij reikte het epistel van Crowley, die het vluchtig doorlas en doorgaf aan zijn kameraden. Uiteindelijk kreeg Bustard het weer terug, die het zorgvuldig in zijn portefeuille stak.

— En wat is nu je plan? vroeg Evatt na een grote sigaar opgestoken te hebben.

— Begrijp je dat niet, sufferd, riep Davis verontwaardigd uit. Bustard vindt een brief van een Egyptenaar, die op sterven ligt. In die brief staat, dat er in de één of andere pyramide een schat begraven ligt, die heel wat geld op zal brengen. Dus gaan wij die schat opsnorren.

— Maar je vergeet, dat wij de tekeningen niet hebben, antwoordde Bustard.

— Natuurlijk, dat is zo. Waarschijnlijk is iemand toevalligerwijs je voor geweest en heeft de tekeningen meegenomen.

— Dat was ik ook van mening, zei Bustard. Maar waarom liet die iemand dan deze brief liggen? Een brief trouwens, die niet afgemaakt werd, maar midden in een zin ophoudt.

— Misschien werd Sahel gestoord door een bezoeker, die man, waarover die andere winkelier je vertelde.

— Dat is inderdaad mogelijk, vond Bustard. Het was waarschijnlijk een Engelsman naar zijn kleding te oordelen. Deze Engelsman was er bij toen Sahel stierf en hij was het die de politie en de dokter waarschuwde.

— Het is niet uitgesloten, dat de politie de tekeningen en gegevens heeft meegenomen, zei Crowley.

— Maar waarom liet zij dan die brief liggen? vroeg Bustard weer. Neen, ik ben er van overtuigd, dat die Engelsman degene is, die alles over de schat uit de mond van Sahel vernomen heeft. Daarom heeft Sahel zijn brief niet afgemaakt. Hij gaf hem tevens de tekeningen en gegevens.

— En kreeg geen gelegenheid meer om die brief te vernietigen omdat hij in aanwezigheid van die Engelsman stierf, vulde Evatt aan. En die Engelsman wist niets van het bestaan van die brief af. Dus ging hij weg, waarschuwde de politie en de dokter. De laatste onderzocht het lijk en de eerste liet het weghalen en sloot de woning af. Dat is naar mijn mening de gehele gang van zaken geweest.

Er viel een korte stilte, gedurende welke de vier mannen bezig waren het gehele verhaal in volgorde te rangschikken in hun hersens. Ieder wist, wat een schat in een oude pyramide betekende, ieder wist ook, dat het binnen gaan in een pyramide levensgevaarlijk was.

— Maar we moeten een gids hebben, zei Davis.

— Maar die moet je dan in vertrouwen nemen, was Crowley van mening.

— Dat lijkt me heel onverstandig, meende Evatt.

— Met geld krijg je alles gedaan, hoor, orkelde Bustard. Dat voorstel van Davis is nog zo gek niet. Ik zal op zoek gaan naar een goede gids, die ik pas de waarheid zal vertellen zodra we voor de pyramide staan....

— Maar welke pyramide is het? vroeg plotseling Evatt. In die brief is sprake van één van de pyramiden van Dahshur. Dat betekent dus, dat er meerdere zijn.

— We zouden ze dan allemaal onder handen moeten nemen, oordeelde Crowley.

— Dat is natuurlijk onzin, zei Bustard. Wij laten ons de betrokken pyramide aanwijzen, door de onbekende Engelsman, die de tekeningen en gegevens meenam. Ongetwijfeld is deze reeds lang op de plaats aangekomen, aangezien Sahel reeds vier dagen geleden stierf. Het is dus lang niet onwaarschijnlijk, dat hij reeds bij de pyramide is aangekomen en deze zelfs heeft betreden. Die gids vertellen we pas de waarheid zodra we bij de pyramide zijn. Blijkt het, dat hij niet van zin is ons te helpen, dan maken we hem koud, begraven hem in het zand van de woestijn en

ontnemen die Engelsman de tekeningen en gegevens.

— Maar dan mogen we hem ook wel koud maken, vond Evatt.

— Dat spreekt vanzelf, zei Davids. Zulke dingen kun je het best aan mij overlaten. Ze noemen me in de States niet voor niets „Revolver-Sam”.

— Okay, Sam, lachte Bustard. Jij zorgt dat er niemand meer kan praten wanneer er iemand lastig mocht worden. Dan is het zaak, dat we zo spoedig mogelijk op weg gaan. We zullen even het werk verdelen. Ik ga onmiddellijk op zoek naar een kleine aanhangwagen, die we achter onze Ford kunnen bevestigen. Bill zorgt voor allerlei mogelijke gegevens over de pyramiden van Dahshur. Je loopt alle reisbureaux en bibliotheken maar af. Sam neemt de Ford en slaat een grote hoeveelheid proviand in, terwijl Mike nog vier revolvers gaat kopen en een partij patronen. Je kunt nooit weten hoe we dat spul nog nodig hebben. We hebben onze eigen revolvers reeds, maar een reserve-stel kan geen kwaad. Hier hebben jullie allemaal geld.

Frank Bustard, de bendeleider, deelde stapeltjes geld rond en vijf minuten later was het terras van het Sheppard's Hotel geheel verlaten.

— Ik begin het aardig koud te krijgen, zei Maryse. Het lijkt wel of we in een ijskast rondwalen.

Templar lachte zachtjes voor zich uit.

— Hoor je dat, Charley? zei hij. Vanmorgen ging ze nog zo te keer, dat het in Egypte altijd zo warm is, een ondraaglijke hitte noemde ze het. En nu is het weer te koud.

— Vergeet het maar, John, antwoordde de jongeman. Vrouwen zijn nu eenmaal niet anders. Wispelturig tot en met en altijd ontevreden. Zeg, ik geloof, dat we nu al een uur lang rondlopen, hè?

— Vijf en vijftig minuten om precies te zijn, antwoordde de Grote Avonturier.

Het drietal liep op dat ogenblik in een hoge gang met gladde granieten wanden waarop het licht uit de elektrische zaklantaarns weerkaatst werd. De bodem van de gang liep langzaam naar beneden af, terwijl het plafond dezelfde hoogte hield. Templar had de kaarten bij zich en een kompas, welke hij regelmatig raadpleegde. De temperatuur was werkelijk

zeer laag in verhouding tot de brandende hitte van de woestijn.

— Doe de lampen eens uit, jongens, beval Templar.

De drie lantaarns flaptten bijna tegelijkertijd uit en de drie mensen stonden in een inktzwarte duisternis.

— Dit is nu die spreekwoordelijke Egyptische duisternis, zei Templar.

De lantaarns gingen weer aan en de weg werd voortgezet.

— We gaan steeds lager, stelde Charley vast. Zouden de vertrekken in een pyramide allemaal onder de grond liggen?

— Neen, helemaal niet. Over het algemeen liggen alle gangen en vertrekken in een pyramide boven de grond. Maar zuiver intuïtief heb ik deze gang genomen omdat hij naar omlaag voert. Ik had er zo'n voor gevoel van, dat de geheime schatkamer onder de grond ligt. Bovendien kunnen we beter eerst de kelderuimten onderzoeken aangezien we dan aanzienlijk minder behoeven te klimmen.

Het ging weer enkele minuten zwijgend verder toen Templar plotseling stil bleef staan.

— We komen hier op een driesprong, zei hij. Kijk, vlak voor ons slaan twee gangen in een hoek van vijf en veertig graden links en rechts af. Beide gangen dalen aanzienlijk sneller af dan deze.

— Wat is dat voor een geweldige baksteen, die daar ligt? vroeg Maryse.

Ze duidde met haar lantaarn op een enorme klomp graniet met een afmeting van één kubieke meter.

— Ik zou het niet kunnen zeggen, antwoordde Templar, die zich snel in de richting van de steen begaf. Kijk eens, riep hij, er zit een rond gat in.

Hij sprong op de rand van de steen en liet het licht van zijn lantaarn in het gat schijnen.

— Onpeilbaar, stelde hij vast. Geef het touw eens, Charley.

Charles Houston reikte zijn vriend een klunten touw, aan het eind waarvan deze zijn brandende lantaarn bond. Langzaam liet hij het touw aflopen, waardoor de lantaarn steeds dieper in de nauwe schacht afzakte. Gespannen keken de drie mensen over de rand naar omlaag en volgden het felle licht van de lantaarn.

— Ik vraag me af waar dit gat terecht komt, fluisterde Maryse.

— Ik heb het idee, dat we hier op een

luchtkoker gestoken zijn, dacht je ook niet, John.

— Mogelijk, Charley. Maar een luchtkoker dient om ergens lucht heen te voeren. Dus moeten zich op grote diepte andere gangen of vertrekken bevinden.

— Hoe diep zit je al? vroeg Charles.

— Ik weet het niet precies, maar ik schat een meter of twintig.

Weer viel de stilte in. Men hoorde slechts het schurende geluid van het vierende touw tussen Templar's vingers. Het lichtpuntje werd steeds kleiner en zwakker en plotseling hing het touw slap.

— We zijn op de bodem, stelde Templar vast. Kijk maar, het touw hangt slap en de lantaarn ligt plat. Ik zal hem weer optrekken. Houd jij het touw op deze plaats vast, Maryse, dan kunnen we straks de diepte nameten.

Langzaam trok Templar het touw weer in en even langzaam kwam de lantaarn uit de schat omhoog. Enkele minuten later maakte Templar de lamp los en begon het touw na te meten.

— Negentien meter op de kop af, zei hij. Negentien meter. Jongens nog aan toe, dat is een behoorlijke diepte. Ik vraag me af waar die schacht heenvoert. Enfin, dat zullen we gauw genoeg weten.

— Wat zeg je? riep Maryse uit. Je bent toch niet van plan om zelf in die schacht af te dalen?

— Waarom niet? Natuurlijk doe ik dat wel. Er is toch geen enkel gevaar aan verbonden. Mensen zijn er niet, evenmin als verscheurende dieren.

— Maar dat is toch krankzinnig, John, probeerde Maryse haar vriend te weerhouden. Jij bent nota bene de zwaarste van ons drieën. Hoe zullen wij je ooit weer op kunnen trekken. En de schacht is veel te eng om te kunnen klimmen.

— Daar heeft Maryse gelijk aan, John, kwam Charles haar te hulp.

— Goed, vond Templar, dan gaat Maryse naar beneden. Kom hier, kindje, we zullen jou aan deze kabel vastbinden en wij zullen je laten zakken.

— Dat vind ik uitstekend, zei Maryse. Maak een lus en er naast nog één. Dan kan ik er met mijn voeten in staan. Vervolgens maak je een slag om mijn middel en dat zal wel voldoende zijn. We moeten alleen een paar tekens afspreken. Ik neem het dunne

touw mee naar beneden. Wanneer ik daar één maal aan trek betekent dit verder zakken, tweemaal betekent stilhouden, driemaal betekent optrekken. Begrepen?

— Afgesproken. Eenmaal zakken, tweemaal stoppen, driemaal optrekken. All right, Maryse. Zo, dit zijn de lussen, ga nu op de rand zitten met je benen in het gat.

Hij sloeg de kabel om haar middel heen en even later zakte Maryse, met een lamp gewapend, in de schacht af. Templar en Charles lieten de kabel voorzichtig vieren zonder dat deze de scherpe rand van de schacht raakte. Het was namelijk te gevaarlijk om het touw te beschadigen.

Het duurde precies zes minuten voordat Maryse tweemaal aan het touw trok. Charles en Templar hielden het touw in en even later hing het slap tussen hun gespierde handen. Zij zagen het licht van Maryse's lantaarn bewegen, doch plotseling was het verdwenen en staarden de beide mannen in de donkere schacht.

— Maryse, riep John, Maryse.. Maryse.. oehoe.... oehoe....

Hij trok aan de kabel, die onmiddellijk meegaf.

— Ze heeft zich losgemaakt, Charley, zei Templar.

— Waarschijnlijk heeft ze een gang ontdekt, die ze aan het onderzoeken is. Want het licht is ook verdwenen. Roep nog eens.

— Maryse.... Maryse.... oehoe.... oehoe.... Maryse....oehoe....

Maar er kwam geen enkel antwoord.

Templar stak een sigaret op en ging op de rand zitten.

— We zullen een kwartier wachten, Charley, als we dan nog geen teken van haar hebben, maken we het touw vast en laat ik mezelf naar beneden glijden. Ze had dit nooit moeten doen.

— We hadden ook met haar afgesproken, dat ze zich alleen maar zou laten zakken. Nu loopt ze misschien gang in gang uit te dolen met het mogelijke gevolg, dat ze straks de weg kwijt is. O, die vrouwen, die vrouwen. Je hebt altijd moeilijkheden met ze.

Templar gaf geen antwoord en zat zich waarschijnlijk verwijten te maken. De tijd kroop traag voorbij en na een kwartier had men nog steeds geen teken van het meisje vernomen.

— Gooi het touw om de steen, Charles. Maak het stevig vast en ik laat me zakken.

Ik zal je een teken geven wanneer ik op de grond ben door tweemaal aan het koord te trekken. Heb je een kwartier daarna nog geen teken van leven, dan keer je onmiddellijk terug naar James en Ophelia en moet je overleg plegen wat er gedaan moet worden. Wat er ook gebeuren mocht, laat nooit toe dat Ophelia in de schacht afdaalt. Beloof je me dat?

— Natuurlijk beloof ik je dat, John. Zo, de kabel zit stevig vast, klim maar op de steen en laat je zakken. Heb je je lantaarn en je revolver?

— Ja. Nou, daar gaat-ie dan. Tot ziens, Charley.

Langzaam verdwenen romp en armen en daarna het hoofd van de avonturier. Zijn lichaam gleed langzaam omlaag in de donkere diepte en Charles kreeg het plotseling ontzettend koud. Het leek wel of een ijzige poolwind zijn ledematen deed bevriezen. Hij staarde onafgebroken naar het lichtje, dat langzaam omlaagzakte en steeds kleiner en zwakker werd. En na verloop van tijd gaf Templar het sein door tweemaal aan het koord te trekken. Charles wierp een blik op zijn horloge en begon de wijzers te volgen. Traag kropen zij over de witte plaat en naarmate de minuten verstreken, begon Charles zich steeds ongeruster te maken.

Twaalf.... elf.... tien.... negen.. acht.. zeven.... zes.... vijf.... vier.... drie.... twee....

En toen voelde Charles plotseling drie korte rukken van het dunne koord. Drie rukken betekende optrekken. Maar nooit zou hij John op kunnen trekken. Of zou Maryse onder aan het koord hangen, wachtend om omhooggehaald te worden. Hij sprong boven op de steen en plaatste zijn beide voeten aan weerszijden van het gat. Hij zoog zijn longen vol met lucht, spuugde in zijn handen en begon te trekken.

Langzaam steeg de zware vracht in de schacht omhoog. Uit het gewicht oordeelde hij, dat het Maryse was, die nauwelijks de helft van John woog. Hij trok en trok en na een kwartier tijds meende hij Maryse's haren te kunnen ontdekken. Even hield hij op om nieuwe krachten te verzamelen en riep:

— Maryse.... ben jij het?....

— Ja-a, weerklonk het vanuit de diepte.

— Waar.... is.... John?....

— Beneden, klonk het weer.

Opnieuw zoog Charles zijn longen vol en

begon hij te trekken.. Maryse's hoofd verscheen even later boven de rand van het gat. Haar vingers grepen de rand en lenig trok zij zichzelf omhoog. Dan zat ze naast hem op de steen, afgemat en met verwarde haren.

— Wat is er gebeurd, Maryse? vroeg Charles dodelijk nieuwsgierig. Is met John alles in orde.

— John is volkomen in orde. Laat het touw maar zakken. Hij moet zelf maar proberen omhoog te klimmen. De schacht wordt steeds wijder naarmate je dieper komt.

Charles gehoorzaamde en liet de kabel zakken. Even later werd er tweemaal aan het koord getrokken en dan hing de kabel strak. Aan het krachtige rukken van de kabel konden men merken dat Templar langzaam omhoog krom. Men tuurde ingespannen omlaag en zag met gretige ogen het schijnsel van de lamp naderbij komen. En na ruim een kwartier kwamen de brede schouders van de avonturier boven de rand van de schacht uit.

Templar zag er moe en afgemat uit. Met veel moeite trok hij zijn zware lichaam uit de schacht en liet zich futloos neer op de bodem naast de enorme steen.

Charles offerde hem een sigaret en gaf hem vuur. Hij wilde zijn vriend niet met vragen bestormen en wachtte daarom geduldig af totdat deze weer wat bij zou zijn gekomen.

— Wil je wat drinken, John? vroeg Maryse.

Templar lachte en knikte tegelijk.

— Graag, antwoordde hij.

Ze schonk uit een platte fles wat whiskey in een bekertje, dat hij gretig naar de lippen bracht en in één teug ledigde.

— Hè, zuchtte hij, dat doet een mens goed.

Hij gaf het bekertje terug aan Maryse, die zelf ook een teug van het opwekkende vocht nam. Daarna ging ze naast haar vriend op de vloer zitten en streelde hem door de zwarte haren, die aan de slapen enigszins begonnen te grijzen.

— Weer helemaal de oude? vroeg ze met een schalkse blik in haar ogen.

— Natuurlijk, luidde het antwoord. Wat dacht je anders.

— Zou je nu eindelijk mij eens vertellen wat jullie is overkomen? vroeg Charles, die zijn ongeduld niet langer had kunnen bedwingen. Je ziet er uit alsof je een heel leger SS-ers hebt verslagen.

Templar lachte en nipte de as van zijn sigaret.

— Wel, je vergelijking is wel enigszins overdreven, antwoordde hij, maar ik moet toegeven, dat ik — wanneer ik kiezen mocht tussen dit en een leger SS-ers — de volgende keer de SS-ers kies. Kijk maar eens naar onze kleren.

Hun rijbroeken en hemden hingen aan flarden, hun handen en gezicht waren bedekt met bloedende schrammen, die Charles eerst nu opmerkte.

— Maar jullie zijn gewond, riep hij uit. Zeg maar niets meer. Laat ik eerst die schrammen met wat whiskey reinigen en verbinden. Daarna kun je wel vertellen, wat er precies gebeurd is.

Templar en Maryse lieten hun vriend zijn gang gaan. Hij waste met whiskey en een schone zakdoek het bloed van hun gezicht en handen en plakte op sommige plaatsen een pleister.

— Zo, zei hij na een half uurtje, nu zien jullie er tenminste weer een beetje toonbaar uit. Laat nu maar eens horen.

Templar ging wat meer rechtop zitten, stak een nieuwe sigaret op en begon:

— Toen Maryse op de bodem van de schacht was aangekomen zag ze, dat ze zich op een tweesprong van gangen bevond. Eén gang ging naar links, de andere naar rechts. Zoals begrijpelijk stapte ze uit de lussen en liep een eind één der gangen in om te zien waar deze heenvoerden. Waarschijnlijk was ze van mening, dat ze ieder ogenblik een deur zou vinden met een bordje er op: „Hier ligt de schat“. Hoe het ook zij, ze liep de gang in tot op tien meter. Toen werd ze plotseling gegrepen door iets waarvan ze het bestaan niet kende. Ze worstelde om los te komen, hetgeen haar echter niet mocht gelukken en scheurde daarbij haar kleren en huid herhaaldelijk open.

— Maar wat was dat dan voor iets waardoor ze gegrepen was? wilde Charles weten.

— Luister, dan zal ik het je vertellen. Zoals je weet daalde ik een kwartier later, nadat wij het licht van Maryse's lantaarn hadden zien verdwijnen eveneens omlaag. Ik kwam op de bodem aan en liep toevalligerwijze de gang in waarin Maryse werd vastgehouden. Plotseling zag ik in het schijnsel van mijn lantaarn een afschuwelijk schouwspel. Maryse was verstikt geraakt in een wirwar van planten. Het waren lange armen, die langs de muur loodrecht omhoogrezen en haar hadden overvallen toen ze er midden in stond.

Ze had de takken — ik zal ze zo maar noemen — niet gezien omdat ze haar lantaarn op scherp had gedraaid teneinde verder voor zich uit te kunnen zien. Deze armen of takken waren gewapend met duizend kleine weerhaakjes, die zich in haar kleren en vlees hadden vastgehaakt. Ik moest haar proberen los te maken en er zat niets anders op, dat met mijn hakmes de planten bij de wortel af te kappen. Dit lukte inderdaad en weldra stond Maryse geheel los van de muur, doch met een zestal takken aan haar lichaam gekluisterd. Ik durfde de takken uiteraard niet aan te raken aangezien ik bang was zelf vastgeketend te worden, waardoor ik haar helemaal niet zou kunnen redden. Ik trok één van mijn laarzen uit, stak een stuk tak er in en kneep het leer naar elkaar toe, waardoor ik de tak weg kon trekken. Dit gelukte inderdaad, maar kostte Maryse wat pijn. De weerhaakjes lieten gemakkelijk los en toen ik eenmaal een begin had gemaakt was ze weldra bevrijd. Alleen kon ik niet voorkomen, dat ikzelf herhaaldelijk met zo'n tak in aanraking kwam waardoor ook mijn kleren en huid nogal gehavend werden. In ieder geval wist ik Maryse geheel te bevrijden en konden we aan de terugtocht gaan denken. Ik vond het beter eerst Maryse op te laten trekken waarna ik zelf wel zou proberen om naar boven te klimmen, temeer daar de schacht steeds breder werd naar mate men de bodem bereikte. En hier zijn we dan, Charley....

Er viel een korte stilte, waarin de beide geredden terugdachten aan de ogenblikken van spanning en angst, welke zij hadden doorgemaakt. Toen vroeg Charles plotseling:

— Maar je zegt, dat Maryse overvallen werd door planten, je spreekt van takken of armen, maar ik begrijp niet, dat er planten zijn, die zomaar in een granieten bodem wortel kunnen schieten, afgezien nog van het feit, dat ik nooit van een dergelijk soort plant gehoord heb.

— De planten stonden, zoals ik reeds opmerkte, tegen de wand van de gang. De bodem van deze gang bestond niet uit graniet doch uit harde aarde, die slechts met zeer veel moeite losgemaakt zou kunnen worden. Het waren werkelijk planten in de ware zin des woords, planten echter, die geen licht en water nodig hebben om in leven te blijven. Integendeel, deze planten verwelken zodra zij licht zagen, bogen dus voorover en grepen de persoon, die het licht bij zich droeg. De

oude Egyptenaren kenden deze planten, waarvan een soortgelijk geslacht ergens in de oerwouden van Brits-Indië voorkomt, om de toegang tot hun tunnel te verdedigen. In die tijd had men weliswaar nog geen elektrische zaklantaarns, maar vergeet niet, dat een brandende fakkel evenveel licht kan verspreiden. De Egyptenaren kenden het geheim van deze planten en wisten, dat ze door licht zouden verwelken. Ze hebben toen deze planten gezaaid en gepoot, misschien wel vierduizend jaar geleden, en wisten dat hun tunnel, die ongetwijfeld naar een geheime grafkamer voert, hierdoor verdedigd zou zijn. Is het je nu duidelijk?

— Ja, ik geloof wel, dat ik het begin te begrijpen, antwoordde de jongeman, die met ontzetting naar zijn twee gewonde en gehavende vrienden staarde..

— Maar waarom ben je die gang niet uitgelopen toen je Maryse eenmaal bevrijd had? Je was nu toch eenmaal beneden en straks zul je voor een tweede maal omlaag moeten om die geheime grafkamer te zoeken.

— Ik heb niet zo veel belang bij die geheime grafkamer, Charley.

— Maar misschien is die kamer juist de plaats waar de sarcophaag staat opgesteld.

— Dat geloof ik niet, antwoordde de avonturier, zijn tekeningen raadplegend. In alle gegevens, die Louis de Valmignac heeft opgeschreven, wordt nergens melding gemaakt van een schacht, nog van die planten. Hieruit kunnen wij dus gevoegelijk afleiden, dat Louis de Valmignac nimmer in deze schacht afdaalde, nimmer met die planten in aanraking kwam en dus nooit die geheime grafkamer heeft betreden. Waaruit onmiddellijk blijkt, dat de grafkamer en de schatkamer twee geheel verschillende vertrekken zijn. Bovendien moet je niet vergeten, Charley, dat ik het bestaan van die grafkamer alleen maar suggereer. Ik heb geen enkel bewijs, dat er werkelijk een dergelijke kamer aanwezig is aan het einde van die gang.

— Maar je zult toch toe moeten geven, dat die planten er niet voor niets stonden. Je hebt zelf gezegd, dat zij de tunnel moesten verdedigen tegen niet genode bezoekers. Hetgeen bewijst, dat er iets verdedigd moest worden. Niet die naakte tunnel, maar iets, dat zich aan het einde van die tunnel bevond. En dat is volgens mij de schat. Vergeet niet, dat Louis de Valmignac evenmin een elektrische zak-

lantaarn bij zich had toen hij de pyramide binnenging. Waarschijnlijk een kaars, die onvoldoende licht verspreidde om de planten te doen verwelken. Misschien was het een zwak olielampje. Niemand zal dit ooit te weten komen. Maar volgens mij heeft Louis de Valmignac die tunnel betreden.

— Maar ik heb je gezegd, dat de omgeving van de schatkamer geheel in kaart is gebracht en nergens is iets van een schacht te vinden.

— Omdat Louis de Valmignac de tunnel waarschijnlijk langs een andere weg heeft bereikt. Misschien via de andere tunnel, die eveneens aan de voet van de schacht uitkomt.

Templar dacht even na en floot dan zachtjes tussen zijn tanden.

— Verduiveld, Charley, dat is een goed idee van je. Ik geloof werkelijk, dat je gelijk hebt. Het staat echter vast, dat hij die planten heeft moeten passeren om de graf, of schatkamer te bereiken, tenzij er een andere toegang is, die dan ook door dergelijke planten beveiligd zal zijn. Hoe het ook zij, ik ben van plan straks opnieuw in de tunnel af te dalen en die schatkamer te zoeken. Maar eerst stel ik voor, dat we iets zullen gebruiken. We zitten nu bij elkaar al bijna vier uur onder de grond en al dat geloop en geklim heeft me hongerig gemaakt. Wat jij, Maryse?

— Het beste voorstel, dat ik in jaren van je gehoord heb, liefste. Hier is de rugzak met het proviand. Wat wil je eten, koude kip, koud lamsvlees of zalm? Brood hebben we voorlopig genoeg, en hier is de boter.

De lunch werd in alle stilte gebruikt en waarschijnlijk waren ieders hersens bezig met het grote avontuur, dat zij op het punt stonden te beleven. Zou de schat werkelijk ooit aan de oppervlakte komen? Zouden zij er werkelijk in slagen de juwelen naar Engeland over te brengen? Het waren vragen, die onbeantwoord moesten blijven en men deed er beter aan zich geen al te grote illusies te vormen, aangezien de desillusie dan misschien veel zwaarder zou wegen dan draaglijk zou zijn.

Maar hoe het ook zij, de goede weg was gevonden, en binnen enkele uren zou men ontegenzeggelijk meer weten.

— Charles haal het touw op, kijk de lussen na en laat me zakken. Ik moet die sarcophaag vinden voordat er twintig uur verstreken zijn.

HOOFDSTUK III.

Waarin een wolkje een wolk wordt en de „jongens” een minder prettige indruk achterlaten in het kamp der vrienden.

Ophelia en James zaten onder het door Ophelia opgehangen tentzijl in de schaduw achter een glas vruchtensap met ijs. Het was warm, zeer warm, tussen het mulle, witte zand van de Egyptische woestijn en die strakke, helblauwe hemel. Er werd geen vleugje wind gevoeld, geen enkel geluid verstoorde de volmaakte stilte en niets was er dat bewoog en de aandacht trok. James lag languit in een lage ligstoel. Zijn benen staken ver vooruit en zijn handen lagen gevouwen op zijn buik. Het hoofd was iets opzij gevallen en de ogen waren gesloten. James sliep.

Ophelia zat met half toegeknepen ogen voor zich uit te staren. Ze tuurde die onmetelijke zandzee af, zoekend naar iets, dat haar zinnen zou kunnen verzetten, dat haar zou kunnen afleiden of amuseren. Doch alles bleef stil en bewegingloos. Slechts de regelmatige, rustige ademhaling van de reus tegenover haar verbrak de stilte.

Het was al weer zes uur geleden, dat John, Charles en Maryse de enorme granieten kolos waren binnengegaan. Zes uren van eenzaamheid en zenuwslopend wachten. En ze zouden nog minstens achttien uur moeten wachten voordat ze hulp zouden kunnen gaan halen in Cairo. Want Ophelia had een akelig voorgevoel, dat er hulp moest komen. Ze voelde, dat er met haar drie vrienden iets zou gaan gebeuren, zo dit reeds niet het geval geweest was.

En James en zij zaten hier maar rustig onder het scherm van zeildoek af te wachten tot de wijzers van de klok zouden zijn rondgedraaid. James scheen zich van niets bewust te zijn, hij scheen niet bevreesd, noch voor zichzelf noch voor de anderen. Hij had zijn ogen een uur geleden gesloten, zijn benen vooruitgestoken en zijn handen op de buik gevouwen. En hij was in een slaap gevallen, die uitsluitend en alleen gekenmerkt werd door innerlijke rust en tevredenheid. Was hij er dan zó van overtuigd, dat hen niets zou overkomen? Vreesde James dan niet enig gevaar, dat haar vrienden zou kunnen overkomen?

Plotseling ging ze overeind zitten en zette haar zonnebril af. Ze tuurde ingespannen over

de onmetelijke zandvlakte in de richting van waar zij gekomen waren. Daar ginds, heel in de verte, zag ze een klein, zeer klein stofwolkje, niet groter dan een speldenknop. Maar het werd allengs groter en groter, het groeide aan tot een indrukwekkende wolk, alsof er een heel regiment zandruiders in aantocht was.

— James, riep ze terwijl ze de reus tegen diens laarzen schopte. James, wordt eens wakker. We krijgen geloof ik bezoek.

Onmiddellijk zat de reus overeind. Hij knipperde met de ogen en probeerde in de door Ophelia aangeduide richting te kijken. Het scherpe zonlicht had hem voor een ogenblik verblind, doch spoedig zag ook hij wat zij bedoelde. Hij zag de steeds groter wordende stofwolk en draaide dan zijn oor in de richting van waar het bezoek in aantocht was.

— Ik hoor zelf iets, madame, zei hij toonloos. Ik hoor het ronken van een automotor. Hoort u het niet.

Ophelia luisterde ingespannen en zei dan:

— Ja, ik hoor het. Er komt een auto aan, James.

— Ja, madame, gaf de reus toe. Er komt een auto aan.

— James, wat moeten we doen?

— Doen, madame? Niets. Afwachten tot de auto hier is.

— Maar wat willen die mensen van ons? Het zijn misschien wel woestijnrovers.

— Het lijkt me zeer onwaarschijnlijk, dat woestijnrovers, in dit geval dus Bedoeinen, per auto door hun land trekken. Zij maken gebruik van paarden, Arabische hengsten, die vuriger zijn dan de zon. Maar, hoogstwaarschijnlijk zijn het buitenlandse toeristen, die een bezoek komen brengen aan de pyramiden.

— En als ze onze vrienden ontdekken?

— Die brengen evenals zij een bezoek aan de pyramiden, madame.

De stofwolk was nu heel groot geworden en werd langzaam aan doorzichtig. Men kon de vormen van een luxe auto onderscheiden en even later een kleine aanhangwagen, die er achteraan reed.

Kort daarop hielden auto en aanhangwagen op een tiental meters van de tent waaronder Ophelia en James gezeten waren, stil. Er stapten vier mannen uit, die glimlachend en buitengewoon naderbij kwamen.

— Amerikanen? vroeg de voorste.

— Neen, Engelsen, antwoordde Ophelia zonder uit haar stoel op te staan.

— Aangenaam kennis met u te maken, antwoordde de Amerikaan. Mogen wij ons mis-schien aan u voorstellen? Mijn naam is Frank Bustard en dit zijn Bill Crowley, Sam Davis en Mike Evatt. We willen een bezoek aan de pyramiden brengen.

— Gaat uw gang, antwoordde Ophelia met een geforceerd glimlachje, doch zonder enige toon van gemeendheid in haar stem.

Bent u er al in geweest? vroeg Bustard weer.

— Ja, antwoordde Ophelia, het is zeer interessant. U doet er het beste aan met de grootste te beginnen. Die daar, die hier het verst vandaan staat. Dat is ook de mooiste, geloof ik.

— Och, wij willen ze niet allemaal zien, antwoordde Bustard. Eén is voldoende, niet, jongens?

De „jongens” mompelde instemmend en liepen wat in het rond.

— Ik geloof dat we deze maar zullen nemen, ging de bendeleider voort. Zijn er soms vrienden van u binnen?

— Ja, een heel stel.

Bustard wierp even een veelbetekende blik op zijn vrienden en was dan weer één en al vriendelijkheid.

— Een heel stel nog wel, zei hij lachend, neen, maar, dat is dus een soort excursie. Is er een gids bij?

— Neen, mijn echtgenoot kent iedere pyramide van binnen en van buiten. Hij fungeert als gids.

— Dan is uw man zeker een oudheidkundige of zoiets, hè?

— Ja, mijn man is Egyptoloog en archeoloog.

— Hmmm, mompelde Bustard, die deze woorden kennelijk niet begreep. Nou, dan zullen we maar eens een kijkje gaan nemen, jongens. Gaan jullie mee?

Weer een instemmend gemompel van de „jongens” en dan verdwenen de vier mannen in de kleine opening, die toegang gaf tot het hart van de pyramide. Het bleef geruime tijd stil in het kamp van onze vrienden. James en Ophelia staarden de mannen na totdat zij uit het oog waren verdwenen en dan keken zij elkander vragend aan.

— Wat denk jij er van, James? vroeg Ophelia fluisterend.

De reus haalde langzaam de schouders op en trok een bedenkelijk gezicht.

— Ik weet het niet precies, madame, ant-

woordde hij op gedempte toon. Het lijken me in ieder geval geen bona fide zakenlieden, die op een vacantiereis zijn.

— Precies wat ik dacht, antwoordde zij. Ik vind ze precies van het type wat in Sing-Sing thuis hoort.

— Gangsters bedoelt u?

— Precies, James, gangsters. En dat zijn het ook. Ik wil er een vermogen onder onder verwedden.

— Ja, ze hebben op mij ook al niet bepaald een gunstige indruk gemaakt.

— En wat moeten we nu doen, James?

— We kunnen niets doen, madame, oordeelde de reus. Wanneer het gangsters zijn is het zeer wel mogelijk, dat zij op één of andere manier lucht hebben gekregen van onze plannen. Waarschijnlijk zijn ze dan evenals wij op zoek naar de schat in de sarcophaag. Maar we kunnen ze niet gevangen nemen en vastbinden. In de eerste plaats zijn zij met z'n vieren en ben ik maar alleen. Bovendien moeten ze er ook weer uitkomen. En ik ben van mening, dat er maar één van beide partijen uit de pyramide te voorschijn kan komen: de gangsters of uw man, Sir Neville en miss Maryse.

— Ja, ik geloof wel, dat je gelijk hebt, James. Maar welke partij zal het zijn?

— Sir Neville en de zijnen, madame, klonk het overtuigend en geruststellend. U kent Sir Neville en uw echtgenoot toch lang genoeg om te weten, dat zij niet te verslaan zijn, madame. Maakt u zich niet nodeloos ongerust. Alles zal heus wel terecht komen.

— Ik ben maar blij, dat jij er zo over denkt, James, antwoordde Ophelia. Ik zou me geen raad weten indien hen iets zou overkomen. Konden we maar op de één of andere wijze met hen in verbinding komen. In Amerika heb je van die kleine radio-ontvang en -zendtoestelletjes, „walkie-talkies” noemen ze die. Wanneer zij zo'n toestelletje bij zich hadden gehad dan hadden we ieder ogenblik kunnen weten waar ze zich bevonden of wat er stond te gebeuren.

— Maar zoiets hebben ze nu eenmaal niet, madame, stelde James terecht vast.

Er viel een pijnlijke stilte en waarschijnlijk om van dat vervelende vrouwelijke gevraag af te zijn, strekte James zijn lange benen weer voor zich uit, vouwde zijn grote handen op de buik en sloot zijn ogen. Nog geen minuut later was hij in slaap gevallen.

Langzaam zakte het lange lichaam van de Grote Avonturier aan het einde van de dikke kabel in de schacht omlaag. Met beide voeten stond hij in de lussen, die zijn gewicht ruimschoots konden dragen. De kabel was met één slag om zijn middel gewikkeld en met beide handen hield hij zich vast. Soms schurden zijn ellebogen even tegen de gladde wand van de schacht. Hij wist, dat Maryse en Charles de grootste moeite hadden om hem tegen te houden voor een verpletterende val. De lantaarn had hij tussen de tanden geklemd en aandachtig bestudeerde hij de effe wand. Nergens was enig spoor van inscripties te ontdekken, geen enkele tekening, geen enkel woord, geen enkele letter zelfs. Hoewel hij geen kenner was van het hiërogllyphenschrift, was hij toch benieuwd hier of daar een inscriptie in de oude Egyptische taal te ontdekken. Hij zou deze kunnen copieëren en in Londen door één zijner vrienden laten ontcijferen.

Plotseling stuitte zijn voeten op de bodem van de schacht. Hij richtte de lantaarn op en zag, dat hij voor de tweede maal op de tweesprong was aangekomen. Snel rukte hij tweemaal aan het koord, dat naast hem hing en hij stapte uit de lussen. De kabel wikkeld hij van zijn middel en even strekte hij zich in volle lengte uit om zijn spieren weer in werking te brengen.

Voor hem lagen de twee donkere gangen: de linkse, waarin hij Maryse de eerste maal het leven gered had en de tweede rechts van hem, die hij nog helemaal niet kende. Niettemin nam hij de linkse gang. Na een tiental meters kwam hij op de plaats aan, waar Maryse gevangen had gezeten tussen de takken van een onbekende plant, welke thans bij de wortels was afgekapt. Hij stapte voorzichtig over de takken heen en vervolgde speurend zijn weg. De gang werd langzaam breder en hoger en daalde geleidelijk omlaag. Zijn voetstappen weerklonken hol op de harde grond en het leek soms of er een heel regiment infanteristen achter hem aanliep. Soms was de echo verdwenen en dan weer keerde hij plotseling terug. De accoustiek was zeer goed en de oude Egyptenaren boezemde hem steeds meer respect in.

Na enkele honderden meters gelopen te hebben bereikte hij een driesprong. Eén gang ging met een lichte afwijking naar links recht uit, de andere sloeg scherp rechtsaf, terwijl vlak voor hem een gang met in het graniet

uitgehouwen treden bijna loodrecht t omlaag voerde. Deze ontdekking verbaasde hem niet gering. Hij had nog steeds de schatkamer niet ontdekt en toch vormden zich op deze plaats drie nieuwe gangen. Er leidden dus meerdere toegangswegen naar de schatkamer, hetgeen niet in overeenstemming was met de theorie, welke door Charles en hem opgeworpen was. Tenzij ook deze drie gangen verdedigd zouden zijn door die onbekende, gevaarlijke planten. Hoe het ook zij, hij kon zich niet veroorloven lang over dit probleem na te denken. Zonder lang te twifelen besloot hij de treden van de gang vlak voor hem af te dalen en af te wachten waar hij terecht zou komen. Voorzichtig ging hij omlaag, met zijn lantaarn regelmatig de wanden beschijnend. Hij had totaal veertig treden geteld toen hij weer de begane vloer bereikte. Voor hem lag een zeer lage, brede gang, die de indruk wekte op zijn kant gevallen te zijn. Om er door te gaan moest hij zijn lange gestalte enigszins bukken, hetgeen hem het lopen niet vergemakkelijkte. Niettemin bereikte hij na enkele honderde meters een soort van plein, dat misschien naar schatting een omtrek had van dertig à vijf en dertig meter. Het eerste wat hem opviel waren de wanden, die niet volkomen glad en massief waren. Op verschillende plaatsen vertoonden zich loodrecht en verticale gleuven en na deze nauwkeurig te hebben onderzocht kwam hij tot de ontdekking, dat het brokken graniet waren, die dienst deden als geheime panelen en dus verwijderd konden worden op een wijze, die hem tot dusver nog volkomen onbekend was. Waarschijnlijk was dit de plaats, waar Louis de Valmignac uiteindelijk was aangekomen en waar deze het geheime mechanisme had ontdekt waarmede men de panelen kon verwijderen. Electriche knopjes en dergelijke waren er natuurlijk niet aanwezig. Hij moest zoeken naar bepaalde oneffenheden op de granieten wanden of vloer, die de plaats aangaven waar het mechanisme in werking gebracht kon worden. Hoe dit mechanisme werkte wist hij evenmin. Hij had nooit veel tijd besteed aan de studie der Egyptologie, doch hij had verschillende wetenschappelijke werken gelezen over de pyramiden. De kennis, welke hij hieruit vergaard had, kwam hem op dit avontuur ontegenzeggelijk te pas al schoot zij natuurlijk aanzienlijk tekort.

Alvorens zijn onderzoekingen voort te zetten, stak hij een cigaret op en blies enkele

dikke rookwolken in de ronde ruimte. Toen merkte hij, dat het plafond niet vlak, doch koepelvormig was uitgehouwen, en hij vroeg zich onwillekeurig af, of dit enige betekenis van waarde kon hebben. In gedachten ging hij een ogenblik op de vloer zitten en bestudeerde aandachtig de wanden en het plafond. Hij probeerde de gleuven met elkaar in verbinding te brengen en op zo'n manier een bepaalde opening te construeren, doch de wijze waarop de gleuven de wand sneden was zo eigenaardig en onlogisch, dat hij zijn overpeinzingen staakte. Plotseling schoot hem iets te binnen. Hoe had hij zoiets ooit kunnen vergeten. In zijn borstzak zaten toch de tekeningen van Louis de Valmignac. Waarom deze niet geraadpleegd. Indien dit de plaats was, waar de toegang tot de schatkamer gevonden moest worden, dan moest deze plein ook op de plattegrond van de Fransman staan aangegeven. Enkele ogenblikken bestudeerde hij de tekeningen en plotseling stond hij recht overeind. Hij wierp zijn sigaret op de grond, trapte deze uit en liep langzaam langs de wanden, zijn blikken onophoudelijk op de tekening gericht houdend. Deze ronde plaats stond op de tekening aangegeven. Er was zelfs een platte grond bij van de wanden, waarop de Fransman nauwkeurig iedere gleuf had aangemerkt. Enigszins tot bedaren gekomen ging hij weer op de grond zitten met zijn rug tegen de muur. Hij begon aandachtig de toelichtende tekst te lezen en leerde hieruit op welke wijze Louis de Valmignac het mechanisme van de „koepelruimte“, zoals dit plein op de kaart stond aangemerkt, had ontdekt. De Franse officier had eveneens onwetend gestaan tegenover het labyrint van gleuven in de wanden. Uiteindelijk had hij met een zakmes door de uiterst smallé openingen gesneden, waardoor hij op een gegeven moment met het staal op iets hardes was gestoken. Onmiddellijk had een rollend geluid zijn aandacht getrokken. . . .

Templar sprong zenuwachtig overeind. Hij wierp de kaarten op de grond, greep zijn zakmes, trok het open en nam dan de kaarten weer op. Eerst moest hij de juiste plaats zoeken waar hij het lemmet van zijn mes in de gleuf moest steken. Het bevond zich precies loodrecht tegenover de gang, welke hij zojuist verlaten had. Nauwkeurig bepaalde hij de plaats aan de hand van de maten, welke de Valmignac op zijn tekening had aangegeven. Hij stak het lemmet van zijn mes in de

gleuf en na even gezocht te hebben, voelde hij hoe het op iets hardes stootte. Hij drukte door, steviger, aanhoudender en toen kon hij zijn oren haast niet geloven. Hij hoorde datgene wat ook Louis de Valmignac precies honderd één en vijftig jaren geleden had gehoord: een dof rollend geluid, alsof er zware biervaten over een betonnen vloer gerold werden. Ingespannen wachtte hij af. Zijn blikken dwaalden zoekend over de wanden en ieder ogenblik verwachtte hij iets te zien bewegen.

De koepel glom in het licht van zijn lantaarn en hij verbaasde zich over de zorgvuldige wijze waarop het graniet hier was afgeslepen. Werk van lange maanden ongetwijfeld, werk, dat door vele ijverige handen verricht was. Plotseling bleven zijn blikken op één punt op de muur rusten. Het rollend geluid was sterker geworden en hij zag hoe een gedeelte van de wand langzaam naar voren kwam. Oprolde op onzichtbare en ongetwijfeld granieten kogellagers. Met een regelmatige snelheid kwam de klomp graniet uit de muur te voorschijn. Hij schatte de doorsnee van het blok op minstens één meter. Opnieuw werd zijn verbazing opgewekt. Plotseling hield het blok stil. Onbeweeglijk rustte het voor hem en dan begon opnieuw dat rollend geluid, dat gelijk met het vooruitgaan van het blok had opgehouden. De geweldige steen, die een geheime opening afgesloten had, rolde nu langzaam naar links. De achterzijde van het blok paste precies tegen de ronde wand en nauwelijks was het geheel voor de opening weggeschoven, of het rees langzaam omhoog. Het steeg langs de muur alsof het een kartonnen doos was en hoe hoger het kwam des te meer helde het naar voren over. Na enkele minuten bleef het blok stilstaan. Het hing toen precies in de ronde koepel boven hem, die totaal werd afgesloten, waardoor een recht plafond was ontstaan. Kogellagers zag hij niet, geen touwen of stalen kabels. Niets dan steen, steen en nog eens steen.

Voorzichtig stapte hij vooruit op de opening toe, die gapend voor hem lag. Hij liet het licht van zijn zaklantaarn naar binnen vallen en ontdekte een grote ruimte, welke geheel afgesloten was. Slechts boven aan de muur, tegen het plafond, bevond zich een lage, doch brede opening, welke hij van de grond af nimmer zou kunnen bereiken.

Onmiddellijk greep hij de tekening van de

Franse officier. Enkele minuten lang bleef hij volkomen bewegingloos staan en bestudeerde de lijnen en cijfers, welke er op geschreven stonden.

Dan stak hij de papieren in zijn borstzak, liep naar de tegenover hem liggende muur en bukte zich. Onder de muur bevond zich een smalle plint, welke hij voorzichtig met zijn zakmes begon te bewerken. Hij schoof het staal langzaam door de opening totdat hij op iets hardts stuitte. Hij drukte voorzichtig door en trok dan het mes weer terug. Bijna onmiddellijk werd zijn oor getroffen door datzelfde rollende geluid en tegelijkertijd begon de vloer onder zijn voeten te stijgen. Hij keek angstig omhoog en vreesde dadelijk tussen de vloer en het traag naderbijkomende plafond verbrijzeld te worden. Doch toen de vloer de rand van de opening had bereikt, hield hij stil. Templar was genoodzaakt op zijn hurken te blijven zitten en terwijl het licht van zijn lamp naar binnen scheen, begon hij langzaam vooruit te kruipen. De gang, waarin hij zich thans bevond, scheen geen einde te hebben. Het kwam hem voor alsof hij uren achtereen in deze ongemakkelijke houding voorwaarts had gekropen toen hij plotseling tot de ontdekking kwam, dat het plafond langzaam omhoogglooide. De gang werd hoger en smaller en weldra kon hij weer rechtop staan.

Hij stak een nieuwe cigaret op en raadpleegde opnieuw de kaarten. Volgens deze moest hij nu vlak bij de schatkamer zijn, die door geen enkele hindernis meer van hem gescheiden was.

Snel liep hij voorwaarts door de gang. Hij gunde zich geen tijd meer om aandacht te besteden aan de wanden, waarop zich hiëroglphen zouden kunnen bevinden. Slechts één gedachte hamerde in zijn hoofd: de schatkamer, de sarcophaag, de schatten, die honderd één en vijftig jaren geleden door Louis de Valmignac waren ontdekt.

En voor hij het wist stond hij in een lage ronde ruimte. In het midden ervan stond een stenen, langwerpige kist: . . de sarcophaag. .

Hij bleef enkele ogenblikken in volle bewondering staan. De haren in zijn nek gingen langzaam rechtop staan, zijn huidzenuwen prikten en hij voelde hoe het klamme zweet langs zijn wangen gutste. . . . Dan sprong hij vooruit en vatte met beide handen de stenen deksel. Deze gaf echter niet mee. Hij nam de lamp tussen de tanden en greep andermaal

de deksel. Doch ook ditmaal vergeefs.

Dan dacht hij weer aan de tekeningen. Natuurlijk, ook hier diende het geheime mechanisme om de deksel van de sarcophaag te verwijderen. Hij stopte de papieren weer in zijn borstzak en ging plat op zijn buik onder de stenen doodkist liggen. Daar vond hij weer een gleuf en met behulp van zijn mes bracht hij het mechanisme in werking. Hij hoorde een rollend geluid, aanzienlijk zwakker dan voorheen en onmiddellijk kroop hij weer te voorschijn.

Zijn verbazing was echter niet gering toen hij ontdekte, dat de deksel nog steeds op zijn plaats lag en niet in het minst was geweken. Opnieuw stak hij de lamp in de mond en greep met beide handen de deksel. Ditmaal gaf het mee. Het viel weliswaar niet gemakkelijk, doch het gelukte hem het gevaarte op te tillen en naast de sarcophaag op de grond te zetten. Het liefst had hij het ding laten vallen teneinde onmiddellijk een blik te werpen in het inwendige, doch zijn verstand bleef nuchter werken en dus wachtte hij zijn tijd af en plaatste de deksel veilig tegen de rand van de stenen doodkist.

Langzaam verhief hij zich overeind, kneep zijn ogen iets toe en richtte voorzichtig — alsof hij bang was een slapend kind wakker te maken — het felle schijnsel van zijn lamp in de sarcophaag. . . .

Toen sloot hij bijna onmiddellijk de ogen. Hij kneep ze met geweld toe en strekte zijn hand uit naar het stenen gevaarte voor zich teneinde niet te vallen. Hij voelde zich duizelig, het warme zweet gutste aan alle zijden in zijn nek en hij kreeg het verschrikkelijk benauwd.

Voorzichtig opende hij de ogen en tuurde door de smalle spleetjes naar de plaats, die door het licht van zijn lamp werd beschenen. .

Een geweldige zee van licht sloeg hem tegemoet. Alles fonkelde en flikkerde. Duizende lichtjes van millioenen kaars keken hem aan en toen zijn ogen aan dit ontzettende schijnsel gewend waren kon hij vaststellen, dat hij gevonden had, wat Louis de Valmignac in het jaar 1798 moest achterlaten. Voorzichtig betastte hij met zijn handen de duizende fonkelende diamanten, ringen, oorbellen, colliers, armbanden, scapters, kronen, gouden muiltjes, kannen en dienbladen en hij moest zich enkele malen in de arm knijpen om tot de werkelijke ontdekking te komen, dat dit alles

niet slechts een droom was doch de zuivere waarheid.

En toen maakte zich de hebzucht onwillekeurig van hem meester. Hetzelfde gevoel, dat ook Louis de Valmignac moet hebben waargenomen. Templar, die toch gewend was om de duurste diamanten in de palm van zijn hand te zien liggen, was verblind door deze schat van juwelen. Hij wilde deze rijkdom bezitten, verkopen om met het geld, dat het op zou brengen, armen en zieken gelukkig te maken. Het was geen persoonlijke hebzucht, die hem overviel, geen egoïsme, doch een sociaal gevoel voor zijn medemens, die lijden moesten omdat zovele rijkdommen werkeloos lagen opgeslagen in plaatsen, zoals deze en andere. Millioenen stervelingen moesten omkomen van hongersnood en ellende, omdat — zoals deze schatten — grote vermogens werkeloos in waarde lagen toe te nemen. In kluizen en safes, in kerken en musea, ten teken van rijkdom en aanzien van een bepaald persoon of groep van personen.

Hij voelde zich verbitterd tegen het mensdom, dat genegen was het leven van een medemens uit te blussen, wanneer hiermede het eigen bezit kon worden vergroot....

Zoals hij had kunnen verwachten was er geen beweging in de sarcophag te krijgen. Het gevaarte woog ongetwijfeld enkele tonnen en het zou ondoenlijk zijn om dit in zijn geheel naar buiten te brengen. Er zat niets anders op dan gezamenlijk — met zijn vijven — naar deze plaats terug te keren om op deze manier de uitgebreide schat te vervoeren. Maar één reis zou niet voldoende zijn, twee evenmin. Met zijn vijven zouden ze ongetwijfeld vijf à zes keer heen en weer moeten gaan om alles buiten de pyramide te brengen. Doch het loonde de moeite en zelfs al zou het een heel jaar duren, dan nog mocht deze vondst niet onaangeroerd blijven. Er moest met deze schatten gewerkt worden, zij moesten verzilverd worden, in geld omgezet teneinde de nood te lenigen van vele honderden ongelukkigen.

In alle haast vulde hij zijn zakken met de kostbaarste ringen, die hij op het eerste gezicht kon vinden. Hij propde ze vol totdat zijn rijbroek zeker vijf duizend pond waard was en eerst toen verliet hij de schatkamer langs de weg, die hij gekomen was.

Voorzichtig keerde hij terug, liet alle geheime deuren wagenwijd open staan en bevond zich precies twee uur nadat hij zijn

vrienden verlaten had op de plaats, waar de schacht uitkwam.

Maryse en Charles hadden de tijd zitten doden met het vertellen van anecdoten. Zij lachten herhaaldelijk, doch hun lachen ging niet van harte. De één wilde voor de ander niet weten, dat hij zich ongerust maakte, en dus lachte men. Uitbundig, hard, tot tranen toe.

— En toch is het vreemd, zei Maryse plotseling. We zitten hier maar moppen te tappen en te lachen alsof we op een bruiloft zijn, maar in werkelijkheid zijn het allemaal zenuwen. Vind je ook niet, Charley?

— Hoe bedoel je dat?

— Ach, je weet heus wel wat ik bedoel.

— Ben jij dan zenuwachtig? Waarom?

— Toe, Charley, maak het me nu nog niet moeilijker. Vertel me alsjeblieft niet, dat jij je helemaal geen zorgen maakt om John. Hij is nu reeds twee uur weg en we hebben nog geen enkele teken van leven van hem gehoord. Ik heb er zo'n akelig voorgevoel van, dat hij nu op de één of andere manier in moeilijkheden is geraakt, zoals mij dat eerst is overkomen. Zou jij niet eens willen gaan zien of je hem kunt vinden?

— Ik vind, dat we nog even moesten wachten, Maryse, was Charles van oordeel.

— Maar John had gezegd, dat hij twee uur de tijd nam om terug te keren. Was hij na die twee uur niet terug dan moesten wij handelen naar goeddunken.

— Hetgeen betekent, dat we hem moesten gaan zoeken.

— Precies. Ga jij daarom naar beneden en ga hem zoeken.

— All right. Maar toch wil ik nog één kwartiertje te wachten. Je zult altijd zien, dat er niets gebeurd is wanneer je je ongerust maakt.

— Dat heb je bij mij gezien. Waren jullie soms niet ongerust toen ik niet meer boven kwam. John was al binnen een kwartier bij me. Neen, Charley, je moet onmiddellijk naar beneden gaan. Doe je het niet, dan ga ik. Eén van beiden.

— Natuurlijk ga ik, Maryse. Maak je daar maar niet bezorgd over. Maar blijf jij hier wachten. Laten we zeggen ook twee uur. Ben ik over twee uur niet terug, dan....

— dan handel ik naar goeddunken.

Hij lachte en stond op van de vloer, waarop zij het laatste uur hadden gezeten.

Hij sprong op de steen, stak zijn benen in de schacht en uitte op hetzelfde moment een uitroep van vreugde.

— Hé, hij is er... Maryse... John heeft aan het koord getrokken. Kom hier, je kunt zelfs zijn lamp zien.

Maryse snelde naderbij en tuurde in de diepte.

— John, riep ze,.... Jo-ohn.... Jo-ohn.. oehoe.... oehoe....

Even bleef het stil en toen klonk het vanuit de diepte:

— Oehoe.... oehoe.... ik.... kom.... trekken.... trekken....

Met vereende krachten begonnen Maryse en Charley aan de kabel te trekken en tegelijkertijd klauterde Templar omhoog, waardoor hij hoopte de afstand door de schacht in de helft van de tijd af te leggen.

En dit lukte hem inderdaad. Terwijl Maryse en Charles onophoudelijk de kabel op hadden getrokken, was John steeds hoger geklommen. Weldra verscheen zijn hoofd boven de rand van de schacht en werd hij door twee mensen hartelijk omhelsd.

— Charles wilde juist naar beneden gaan om je te zoeken, zei Maryse. Wel, John, heb je iets gevonden.

De Grote Avonturier gaf geen antwoord. Hij klauterde uit de schacht, sprong op de grond en stak een cigaret op, waarna hij languit op de vloer ging liggen.

— Of ik iets gevonden heb, vroeg je? Voel maar eens in mijn broekzakken.

Vier handen doken in de vier zakken van John's rijbroek en vier handen toonden even later fonkelende brillanten met gouden ringen.

Maryse zei geen woord en staarde verblind naar deze schat van rijkdommen. Charles floot tussen zijn tanden en klopte zijn vriend goedkeurend op de schouder.

— Goed werk, Johnny, zei hij lachend. Zullen we de rest ook gaan halen?

— Dat zullen wij wel doen, klonk plotse-ling een stem achter hen.

Als versteend draaiden zij zich om en keken naar de vier mannen, die voor hen stonden.

— Goed werk, Johnny, herhaalde Frank Bustard met een brede grijns.

HOOFDSTUK IV.

*Waarin James zich als plaatsvervangend echtgenoot ziet aange-
steld en dingen gebeuren, die nu
eenmaal in ieder verhaal plaats
vinden.*

De hoffelijkheid getrouw stelde de Amerikaanse benedeleider zich en zijn gezelschap voor:

— Mijn naam is Frank Bustard en dit zijn mijn vrienden Bill Crowley, Sam Davis en Mike Evatt.

— Aangenaam kennis met u te maken, antwoorde Templar. Mijn naam is George Fowler en dit zijn mijn broer Dick en mijn zuster Ann. Wilt u niet gaan zitten.

Frank Bustard was even uit het veld geslagen door de joviale wijze van ontvangst, doch hij herstelde zich bijna onmiddellijk en deed enkele stappen voorwaarts, terwijl hij uit zijn broekzak een respectabele revolver te voorschijn haalde.

— Luister eens, Mr. Fowler, wij willen u helemaal geen last bezorgen, maar u hebt het ongeluk gehad, dat u hetzelfde plannetje hebt opgevat als wij. Dat gaat natuurlijk niet. Ik bedoel, er is maar één partij, die dit plannetje uit kan voeren... en dat zijn wij, hetgeen me spijt voor u en uw broer en zus.

— Ik begrijp niet goed wat u bedoelt, Mr. Bustard, antwoordde Templar met een uitdrukking van kinderlijke onschuld in zijn ogen.

— Dan zal ik het u gauw duidelijk maken, Mr. Fowler. Wij kijken tenslotte niet op een dag, wanneer we zien met behoorlijke mensen te maken te hebben. Kijk eens hier, de oude Sahel heeft u iets nagelaten wat hij ons ook had kunnen doen. Ik bedoel, u hebt geen enkel recht op die tekeningen en wij evenmin. Wij hebben ons dat recht verschaft door hierheen te komen en ze van u in ontvangst te nemen, goedschiks of kwaadschiks. Mag ik u uitnodigen mij de tekeningen en gegevens te overhandigen... alsmede die fonkelende dingetjes die u drieën in de hand houdt.

Hij deed nog een stap voorwaarts, hierbij geflankeerd door zijn kornuiten, en nam de sieraden aan, die John, Charles en Maryse hem zonder slag of stoot overhandigden. Templar trok de tekeningen en gegevens uit zijn borstzak, welke hij de benedeleider eveneens goedschiks ter hand stelde.

— Zo, lachte de Amerikaan, nu kunnen wij beginnen. Hebt u nog meer vrienden hier?

— Neen, antwoordde Templar, behalve die, welke u buiten reeds ontmoet hebt.

— Prachtig, lachte Bustard, want die dame in die ligstoel sprak over een hele troep.

— Dames overdrijven wel meer, antwoordde de avonturier, wiens hersens werkten als een stoomhamer.

— Ik kan u de verzekering geven, Mr. Fowler, dat u en uw gezelschap geen haar op het hoofd gekrenkt zal worden, mits u zich strikt aan onze bevelen houdt. Doet u dat niet, dan zal ik dit blaffertje moeten laten spreken. U begrijpt wel wat ik bedoel. Voor alle zekerheid echter zullen wij u drieën vastbinden, waardoor wij er van verzekerd kunnen zijn, dat u deze pyramide niet voor ons zult verlaten. Vooruit jongens.

John, Charles en Maryse werden in een ommezien van tijd met hun eigen touw gebonden en naast de steen op de grond neergelegd. Bustard bestudeerde enkele ogenblikken de tekeningen van Louis de Valmignac, wierp dan een blik in de schacht en gaf zijn mannen een teken.

— Ik ga voorop, jongens, zei hij, jullie volgt.

En zo geschiedde het. Eerst verdween Bustard in de schacht, toen Crowley, gevolgd door Davis en Evatt en toen was het eindelijk weer stil in de gang, waar de drie vrienden aan handen en voeten gebonden op de vloer lagen.

— Wat moeten we doen, John? vroeg Maryse fluisterend.

— Onze kans afwachten, liefje, luidde het laconieke antwoord.

— Als die maar ooit zal komen, was Charles van mening.

— Kansen komen er altijd. Maar de meeste mensen zien ze niet. Tijdens het gesprek hebben we er geen gehad. Daarom gaf ik hen ook de tekeningen en de juwelen. Maar Bustard en zijn mannetjes zijn nog niet boven. Vergeet niet dat Ophelia en James nog steeds buiten zitten.

— Tenzij die gangsters hen op dezelfde wijze behandeld hebben als ze het ons gedaan hebben, zei Charles.

— Dat geloof ik niet, antwoordde Templar. James is er de man niet naar om zich zo maar zonder meer buiten gevecht te laten stellen. Ook al zou hij uiteindelijk overwonnen zijn, dan nog hadden wij de sporen van de strijd

op de gangsters moeten merken.

Er viel een stilte, die enkele volle minuten duurde. Het was pijnlijk te weten, dat beneden in de schatkamer voor millioenen ponden aan juwelen lag, die straks door gewetenloze gangsters naar Amerika gebracht zouden worden om te worden verkocht, terwijl de opbrengst ten eigen bate zou worden aangewend.

— Jongens, zei Templar plotseling, ik heb een plannetje, dat misschien levensvatbaarheid heeft. Er is een mogelijkheid om de bordjes te verhangen.

— En dat is? vroeg Maryse. Zeg het alsjeblieft vlug, want die touwen beginnen me pijn te doen.

— Arme, Maryse, lachte Templar, terwijl hij zich op zijn buik rolde in de richting van de steen.

Charles en Ophelia keken ingespannen toe hoe hun vriend zich langzaam en met veel moeite tegen de steen omhoog werkte. Eerst op zijn knieën en met een laatste krachtsinspanning kwam hij overeind. Zijn handen, die achter zijn rug gebonden waren, naderden de scherpe rand van het granietblok, waarin zich de opening van de schacht bevond. Hij plaatste zich er met zijn rug tegenaan en schuurde de touwen, die zijn polsen samenhiielden, langs de scherpe kant.

Het duurde lang, ontzettend lang en er waren precies twintig minuten verstreken toen Templar voelde, dat de banden om zijn polsen iets losser begonnen te worden. Dit gevoel deed hem nieuwe moed verzamelen. Zijn energie, die hem slechts zelden verliet, keerde als bij toverslag terug. Hij schaafde door, regelmatig en krachtig en nog tien minuten later vielen de touwen van zijn gestriemde polsen.

De rest ging sneller dan men zou kunnen vertellen. In een ommezien van tijd had Templar de touwen om zijn enkels met zijn kapes doorgesneden. Een ogenblik later hielp hij Maryse overeind, die moeizaam heen en weer begon te lopen teneinde haar bloed weer in beweging te brengen en last not least was Charles aan de beurt om bevrijd te worden.

— We hebben nog tijd genoeg, merkte Templar tevreden op. Daarom stel ik voor dat wij voor alles gezamenlijk een cigaret roken en een slok whiskey nemen.

Er werd enkele ogenblikken zwijgend gerookt en gedronken. Toen plaatste de Grote Avonturier zich met zijn rug tegen het gra-

nietblok en zette een bedenkelijk gezicht. Zijn beide vrienden keken hem ingespannen aan en zouden maar al te graag zijn gedachten willen lezen. Doch Templar dacht na en zowel Maryse als Charles wisten maar al te goed, dat zij hem nooit iets moesten vragen wanneer zijn hersens op topcapaciteit werkten. Eindelijk deed hij enkele stappen vooruit en bleef vlak voor Maryse staan. Hij vatte haar bij de schouders en keek haar strak en diep in de donkere ogen.

— Luister eens, kindjelief, zei hij op zachte toon. Je weet waarschijnlijk nog, langs welke weg wij deze plaats bereikt hebben, niet waar? Denk je dat je alleen de weg terug zou kunnen vinden?

Maryse beantwoordde zijn blik en vertrok haar mond tot een verleidelijke glimlach.

— Natuurlijk, Johnny, antwoordde ze zachtjes. Ik begrijp al wat je zeggen wilt. Je wilt, dat ik zo snel mogelijk terugkeer naar Ophelia en James en James verzoek, zich onmiddellijk hierheen te begeven.

— Dat wil zeggen, dat jij hem hierheen zult moeten brengen, want James zou nooit in staat zijn ons alleen te vinden. Hij zou een verkeerde gang kunnen nemen met het gevolg, dat hij nooit meer uit de pyramide te voorschijn zou komen. Neen, jij gaat onmiddellijk terug naar de uitgang en vertelt in korte bewoordingen wat er gebeurd is. Vervolgens laten jullie Ophelia alleen en keert beiden hierheen terug. Wanneer James eenmaal hier is, kun jij weer teruggaan om Ophelia verder gezelschap te houden. Denk je werkelijk, dat je de weg terug zult kunnen vinden?

— Ik ben er van overtuigd, John. Maak je heus niet om mij bezorgd. Tenslotte is de weg niet zo erg lang en ik heb alles heel goed in me opgenomen.

— Goed, hoe het ook zij, wij wachten hier tot je terugbent met James. Daarna dalen wij gezamenlijk in de schacht af. . . .

— Zeg, John, mengde Charles zich in het gesprek. Als je het mij vraagt vind ik het zeer onverstandig en bovendien overbodig om straks met James en jou in die schacht af te dalen om beneden met die kerels af te rekenen. Bustard en zijn mannen denken, dat wij hier aan handen en voeten gebonden liggen en zij zullen dus zonder vrees straks naar boven komen, beladen met schatten. Zodra er één boven de schacht is, slaan we hem zijn hersens in en smijten we hem in een hoek.

Nummer twee volgt dezelfde weg, en nummer drie en vier dito met een sterretje. De één hoeft voor de ander niet te weten wat er precies gebeurt.

Templar dacht even heel diep na en zei dan:

— Ja, Charley, ik geloof, dat je gelijk hebt. Waarom zouden wij naar de berg gaan wanneer de berg bereid is naar ons toe te komen? Inderdaad, wij blijven hier wachten tot ze naar boven komen. Zelfs al zou James dan nog niet hier zijn, dan spelen wij het alleen wel klaar. Alleen hebben we James dan nog nodig, om de schatten naar buiten te helpen brengen. Want dat zal heus nog geen gemakkelijk karweitje zijn, hoor.

— Wat geeft dat, merkte Maryse op. Het is de moeite altijd waard, zelfs al zouden we er een heel jaar over doen.

— Maar je vergeet, dat we ieder ogenblik kunnen worden overvallen door een groep toeristen met een gids, die de pyramide komt bezichtigen. Daarom is het wel zeker zaak, dat we zo snel mogelijk handelen. Vandaag en vannacht zullen er zeker geen toeristen meer komen. Het is inmiddels reeds half zes in de avond geworden en straks zal de schemering vallen. We hebben dus een kleine twaalf uur voor de boeg om de boel naar buiten te brengen. Ik hoop, dat we in die tijd klaar zullen komen.

— En wat doen we met Bustard en zijn mannetjes? vroeg Charles.

— Dat is iets van latere zorg, Charley. We zullen ze heus niet van honger laten omkomen, hoor. Zo, kom nu, Maryse, probeer zo snel mogelijk de uitgang te bereiken. Is je lantaarn nog sterk genoeg? In ieder geval heb je een reserve batterij bij je, niet?

— Ja, ik heb alles wat ik nodig mocht hebben. Tot cigarettens toe.

— All right, begeef je dan op weg. Laat James een grote zak mee terug nemen, of liever nog een paar rugzakken of zoiets. Er zullen wel voldoende van die dingen in de wagen zwerfen.

— All right, jongens, tot straks dan.

Ze gaf beide mannen een stevige kus op de wang, draaide zich dan om en begon de voor haar liggende gang af te lopen, nagestaard door twee mannen, die zich onwillekeurig bezorgd maakte over haar lot.

In het kamp van de vrienden, bij de ingang van de pyramide, was alles vredig. Een kleine

radio, die op een tafeltje onder het tentzeil stond, speelde zachte dansmuziek en Ophelia staaarde met waterige ogen naar de millioenen sterren, die aan het firmament flikkerden als vurige brillanten. James was in het kombuis bezig met de maaltijd. Maar ze had geen honger. Vanaf het ogenblik waarop haar vrienden waren vertrokken, waren haar gedachten bij hen geweest. Geen ogenblik, had ze aan iets anders kunnen denken, dan aan het lot, dat hen zou kunnen overkomen.

James kwam uit de wagen tevoorschijn en droeg een klein dienblad, waarop een koude maaltijd stond uitgestald. Hij serveerde zwijgend.

— Kom bij me zitten, James, zei ze, anders voel ik me helemaal zo alleen.

— Goed, madame, antwoordde de reus toonloos.

Ze begon met lange tanden te eten. Het smaakte haar weliswaar goed, doch ze liet toch meer dan de helft staan.

— U moet eten, madame. Mr. Houston heeft me gezegd, dat ik verantwoordelijk voor u ben zolang hij niet hier is. Heus, u moet eten, madame.

Ophelia keek hem enigszins bedroefd aan en sloeg dan haar ogen neer.

— Je bent een schat, James. De vrouw, die jou krijgt zal gelukkig zijn.

De reus bloosde tot ver achter zijn oren en zette plotseling de radio iets harder.

— Hoe laat is het, James? vroeg ze plotseling van onderwerp veranderend.

De reus wierp een blik op zijn polshorloge en antwoordde:

— Het is precies kwart over zes, madame. Ik verwacht tegen middernacht bericht van uw vrienden.

— Tegen middernacht pas? riep Ophelia verschrikt uit. Maar James, ik zit al uren lang op bericht te wachten.

— U vergeet, wat voor een doolhof van gangen en tunnels zo'n pyramide is. Als je niet zeer goed oplet, kom je er nooit meer uit.

Ja, precies, dat is het nu waar ik zo bang voor ben, James. Ik ben werkelijk bang, dat ze zullen verdwalen en uiteindelijk van honger om moeten komen.

— Die vrees is volkomen ongegrond, madame. Ze heben proviand voor drie dagen bij zich. Mochten wij morgenochtend om tien uur geen bericht hebben ontvangen, dan rijd ik als de weerlicht naar Cairo, trommel een

stuk of vier goede gidsen bij elkaar en daal met hen in de pyramide af. Heus, u maakt zich nodeloos ongerust. Ik voor mij....

Plotseling schoten zowel James als Ophelia overeind alsof zij door een giftige slang waren gebeten. Ze keken naar de donkere opening, die toegang gaf tot het inwendige van de pyramide, en konden hun ogen niet geloven toen zij Maryse, lachend en vrolijk, op hen toe zagen komen.

— Maryse...., riep Ophelia uit, terwijl ze op haar vriendin toe rende en haar om de hals viel. Maryse....

Beide vrouwen kusten elkander hartelijk en gemeend.

— Wat ben ik blij je te zien, Maryse, zei Ophelia met een traan in haar stem. O, wat heb ik in ongerustheid gezeten. Waar zijn Charles en John? Zijn ze veilig?

— Alles is voor elkaar, Ophelia. Het kon gewoon niet mooier. John heeft de schat gevonden. Iets geweldigs, kind. Maar er kwam een kleine kink in de kabel....

— ...Bustard en zijn mannen, vroeg Ophelia.

— Precies. Ken je hen?

— We hebben ze hier ontmoet. Ze kwamen enkele uren geleden aan en vertelden, dat zij toeristen waren, die een bezoek wensten te brengen aan de pyramiden. Noch James noch ik vertrouwde hen, maar we konden niets anders doen dan hen laten gaan en hopen, dat ze jullie nooit zouden vinden.

— Maar ze vonden ons wel, antwoordde Maryse. En nog wel juist op het ogenblik dat John met een paar zakken vol met ringen terugkeerde. Je begrijpt dat ze met hun gangsterneuzen in de boter vielen. Ze namen John de juwelen en de tekeningen af en bonden ons drieën aan handen en voeten. Daarna daalde ze alle vier in een schacht af, die toegang geeft tot de schatkamer. Maar John zou geen Templar heten indien hij ons niet had weten te bevrijden. Hij wist zich van de touwen te ontdoen, bevrijdde ons en droeg mij op naar buiten te gaan om James te halen.

— Ik, miss? vroeg de reus.

— Ja, James, wij gaan samen naar binnen. Ik breng je naar de plaats, waar Mr. Templar en Mr. Houston op ons staan te wachten. Het is niet zo zeer als hulp om te vechten, doch meer als hulp om de schat te helpen vervoeren.

James' ogen begonnen te schitteren als die

van een kind, dat plotseling een prachtig cadeau krijgt.

— Wanneer gaan we, miss? vroeg hij.

— Onmiddellijk, James. Neem het een en ander mee. Een paar zakken, rugzakken het liefst, om de juwelen te vervoeren. Bovendien doen we er goed aan een paar flessen koud water mee te nemen. John en Charles smachten van de dorst. Het enige wat we te drinken hadden was een slok whiskey. En dat lest de dorst niet, het maakt je alleen overmoedig en futloos, vind ik.

James was al verdwenen in de aanhangwagen en keerde even later met het nodige terug.

— Gaat u maar in de aanhangwagen zitten, madame, zei de reus tot Ophelia, en als u bang bent sluit u de deur stevig af en schuift u de grendel er voor. Vanuit het raampje kunt u de ingang van de pyramide in de gaten houden.

Ophelia lachte spontaan, doch haar ogen stonden enigszins flets.

— Bang voor mezelf ben ik helemaal niet, James. Ik vrees alleen, dat ik straks — of liever morgenochtend — genoodzaakt zal zijn alleen met de tractor naar Cairo te rijden om gidsen te gaan halen. Maar ook dit vind ik nog niet erg. Reken maar dat ik er zou komen indien het nodig mocht blijken. Gaan jullie nu maar.

Het tweetal nam afscheid van de jonge vrouw, die hen tot de ingang vergezeldde. Toen keerde ze snel terug. Ze nam het radio-toestel mee en verdween in de aanhangwagen, die ze zorgvuldig afsloot.

— Alle donders nog aan toe, vloekte Bustard toen hij aankwam op de plaats waar Templar de sarcophaag had ontdekt. Jongens, je kunt je ogen niet geloven. Ik schat de hele poet toch zeker op tien miljoen dollar. Tien miljoen dollar.... Bill.... Sam.... Mike.. tien miljoen harde dollars.... weet je wat dat betekent?.... Dat we nooit meer één poot behoeven uit te steken.... Sam, geef me de whiskey eens, ik voel me zo duizelig als een vlo, die boven op de Eiffeltoren is gekropen..

Sam Davis reikte zijn baas de fles, die er een kwart van uitdronk. Hij smakte met de lippen en gaf de fles weer terug, waarna deze de ronde deed.

— En nu aangepakt, jongens. We krijgen de poet nooit in één keer weg, dat zie je zo

wel. Naar schatting zullen we met zijn vieren toch zeker een keer of drie, vier heen en weer moeten.

— Al was het honderd keer, baas, merkte Mike op. Honderd keer lopen voor tien miljoen? Kerels, nog aan toe, vroeger liep ik twintig maal om honderd dollar te jatten. Wat een leven, wat een leven....

— Vooruit nu, jongens, commandeerde Bustard, geen geklets meer. Aanpakken is het parool. Praten kunnen we genoeg als we weer eenmaal op ons jacht zitten.

De mannen gingen zwijgend en snel te werk. Eerst namen zij al het kleine goed: ringen, oorbellen, losse diamanten, parelen, colliers etc. etc. En toen hun zakken uitpuilden, nam ieder nog een paar grote stukken onder de arm: schalen, kannen, borden....

De terugtocht ging aanzienlijk langzamer dan de heenreis. Men moest soms op handen en voeten kruipen en oppassen, dat men onderweg niets verloor. Maar het betrof hier gangsters, die eens de schrik van de Verenigde Staten waren geweest, voordat ze hun arbeidsterrein verlegd hadden naar de grote steden van Europa, Azië en Afrika. Maar een vondst, zoals ze thans hadden gedaan, hadden zij nog nooit meegemaakt. Tien miljoen dollars aan juwelen en zware gouden voorwerpen, schatten, die gestolen waren maar op geen enkele lijst van gestolen goederen voorkwamen, schatten, die zonder gevaar bij iedere juwelier konden worden verkocht, omdat niemand op de gehele wereld er het bestaan van wist....

Dit waren de gedachten, die de mannen onder het voortgaan bezighielden. En plotseling draaide Bustard, die vooropging, zich om.

— Zeg, jongens, ik dacht zo net, dat er niemand op de hele wereld is, die van het bestaan van deze schatten afweet. We zouden ze dus bij iedere juwelier of heler kunnen verkopen, niet waar? Maar dan vergis je je toch. Die Engelsens weten er van. Ze zijn met hun vijven. Als we ze laten lopen zullen ze heus niet nalaten om ons te volgen tot aan het einde van de wereld. Tien miljoen is geen peuleschilletje, hoor. Wat doen we met die lui, jongens?

— Koud maken, baas, adviseerde Sam. Ik heb al gezegd, dat ik iedereen koud maak, die ons probeert een spaak in het wiel te steken. Laat dat maar aan mij over. Ben ik „Revolver-Sam”, of ben ik het niet?

De mannen lachten en zetten hun moeizame tocht weer voort. Er werd gezwegen totdat ze op de plaats waren aangekomen weer de schacht uitkwam. De gouden schalen en kannen werden netjes naast elkaar op de grond neergezet en Bustard greep als eerste de kabel waarlangs hij zich naar boven werkte. Hij ging niet zo snel als Templar enkele uren geleden, maar na verloop van tijd kwam toch zijn hoofd boven de rand van het gat uit. Hij bleef een ogenblik op zijn armen hangen, hijgend en buiten adem, en juist toen hij zou gaan ontdekken, dat zijn gevangenen van plaats hadden verwisseld, kwam er iets hard op zijn schedel terecht, waardoor hij genoodzaakt was de ogen te sluiten en aan andere dingen te denken dan goud en juwelen.

Hij dreigde als een blok in de schacht weg te glijden, doch John en Charles hadden hem juist bijtijds onder de oksels gegrepen. Ze trokken het slappe lichaam uit de schacht, sjouwden het van de steen af en wierpen het op de vloer, waarna Charles onmiddellijk begon met hem te binden.

Templar boog zich over de rand van de schacht heen en tuurde omlaag. Hij moest de mannen toch een sein geven omhoog te komen en hij wist niet wat Bustard met zijn mannen had afgesproken. Op goed geluk besloot hij het meest voor de hand liggende te roepen:

— Volgende...., riep hij... volgende..

Onmiddellijk hing de kabel strak en voelde hij hoe iemand omhoog kwam geklommen. Het was Bill Crowley, die als tweede in aanraking kwam met de kolf van Charles revolver. Hij volgde dezelfde weg als zijn baas zonder geweten te hebben wat hem overkwam.

Onmiddellijk boog Templar zich opnieuw over de rand. Hij riep:

— Volgende.... volgende....

Toen spitste hij zijn oren en luisterde scherp. Vanuit de diepte riep men hem iets toe:

— Haal het dunne koord op.... haal het dunne koord op.... haal het dunne koord op....

Onmiddellijk gehoorzaamde Templar aan dit bevel. Hij begon het dunne koord naar boven te trekken en tot zijn niet geringe verbazing ontdekte hij, dat er een grote hoeveelheid gouden voorwerpen aan was bevestigd. Hij lachte en gaf Charles een stevige klap op de schouder.

— Dat is toch beter werk dan zelf door dat gat op en neer te kruipen, vind je ook niet? We zullen het kóord maar weer laten zakken. Voel jij hun zakken eens na, Charley, ik heb zo'n idee, dat ze uitpuilen....

Charles gehoorzaamde, terwijl Templar opnieuw het koord liet zakken. Voor de tweede maal haalde hij een schat aan gouden voorwerpen op, en een derde en een vierde maal. En toen kwam de kabel in beweging. De volgende man die met zijn hoofd boven de rand uitkwam was Sam Davis, „Revolver-Sam”, en misschien voor het eerst in zijn hele carrière maakte „Revolver-Sam” kennis met een revolver, zoals hij dit nog nooit gedaan had. Binnen enkele ogenblikken lag deze vuurwapen-held naast zijn broeders, zwaar snurkend en met gesloten ogen, aan handen en voeten gebonden.

Mike Evatt kwam als laatste, en werd met wat meer égard behandeld dan zijn voorgangers. Zodra hij boven de rand uitkwam werd hij door twee paar stevige handen vastgegrepen. Hij werd uit het gat gesjord en onzacht op de vloer gezet, precies tegenover de loop van Charles' revolver.

— Zo, lachte Templar, dat hebben we ook weer gehad, Mike. Het viel niet mee, hè? Ik kan het me voorstellen, hoor. Je vrienden zijn tenminste al volkomen uitgeput. Kijk ze daar eens liggen. Wat een schatten van jongens, hè? Om zo in te bijten.

Mike's ogen loerden van Charles naar Templar, maar hij voelde maar al te goed, dat hier geen ontkomen aan was. Hij was in de val gelopen, of liever geklommen, en zou genoodzaakt zijn het lot van zijn kameraden te delen. Daarom ook liet hij zich gewillig binden, aan handen en voeten, en ontving als kroon op het werk een tik met John's revolver op het achterhoofd.

— En nu de rest, Charles. We kunnen niet wachten tot Maryse met James terug is gekomen, dat zou ons te veel tijd kosten. Wij gaan samen naar beneden en brengen een volgende zending naar boven.

— Maar als Maryse hier komt zal ze niet weten wat er aan de hand is, vond Charles.

— Dat kunnen we gemakkelijk oplossen. Kijk, ik neem dit stuk papier en schrijf er netjes op: „Maryse, Charles en ik zijn reeds naar beneden om meer schatjes te halen. Wacht hier tot wij terugkomen en maak de kinderen niet wakker”. Zo, en dat leggen we

hier op de steen, zodat het onmiddellijk op moet vallen.

John Templar en zijn onafscheidelijke vriend Charles Houston zakten in de schacht omlaag, haalden een nieuwe buit binnen, en klommen weer omhoog. Maar hun verbazing was niet gering toen ze bemerkten, dat er van Maryse en James geen spoor viel te be- kennen.

Bustard en zijn mannen waren nog steeds buiten westen en boezenden geen vrees in. Maar het uitblijven van Maryse verontrustten de beide mannen in hoge mate.

— Ze had toch al lang terug kunnen zijn, John, vond Charles.

— Ja, dat is zo.

— Misschien is ze toch verdwaald.

— Mogelijk.

— Zullen we haar gaan zoeken?

— Neen.

— Maar waarom niet?

— Omdat ik niet geloven kan, dat ze ver- dwaald is.

— Goed, maar de mogelijkheid zit er in. Ik stel voor, dat we alles laten zoals het is en eerst Maryse gaan zoeken.

— Luister eens, Charley, Maryse is een handige meid en je weet welke gevoelens ik haar toedraag. In de pyramide kan haar practisch niets overkomen en vinden doen we haar altijd, al moest ik de gidsen van heel Cairo charteren. Maar morgen wordt het licht en is er een nieuwe dag, een dag die mis- schien tientallen toeristen naar deze plaats zal brengen. Wij moeten voor het ochtend- guren de schat naar boven hebben gebracht. Er zal niets anders opzitten dan gezamenlijk enkele malen op en neer te dalen en zoveel mogelijk mee te nemen. Wanneer de rommel eenmaal hier ligt kunnen wij Bustard en zijn mannen laten sjouwen. Eerst daarna kunnen we Maryse gaan zoeken. Begrijp je dan niet, dat ik de boel zo snel mogelijk in de wagen wil hebben en wegrijden. Daarna stuur ik James naar Cairo, waar hij het lijnvliegtuig naar Londen moet nemen om met onze „Hur- ricane" terug te keren. Hij kan hier ergens in de woestijn ongestoord landen, we laden de boel in en binnen een uur zitten we op ons buiten in Windsor. Wat dacht je daarvan?

— All right, John, ik leg me bij je voorstel neer. Kom, we gaan naar beneden om de rest van de poet op te halen.

...

HOOFDSTUK V.

Waarin de rollen worden omge- draaid en Shakespeare het laatste woordje spreekt.

Maryse en James dwaalden reeds meer dan anderhalf uur in de gangen van de pyramide van Dahshur. Het meisje was dodelijk ver- moeid en herhaaldelijk moest ze stil blijven staan om even steun te zoeken tegen de kou- de wand van het enorme bouwwerk. James zei geen woord en probeerde haar herhaal- delijk op te beuren. Het kan gauw gezegd worden: ze waren de weg totaal kwijt ge- raakt. Hoe het ook zij, ze had in ieder geval de weg naar buiten weten te vinden, doch zodra waren ze op weg gegaan om zich bij de beide vrienden te voegen, of het ongeluk had plaatsgegrepen. Op een driesprong had- den ze de verkeerde gang genomen, ze waren teruggekeerd en kwamen weer op een drie- sprong, doch een heel andere dan die welke zij zojuist verlaten hadden. Dit maakte Maryse dermate overstuurd, dat zij een ogen- blik op de grond was gaan zitten om in snik- ken uit te barsten. James had op zijn kaken staan bijten. Tranen van een vrouw werkten op hem als hete zonnestralen op sneeuw. Hij voelde zich wegsmelten en kwam in opstand tegen de mensen, die deze doolhof hadden gebouwd. Hij balde zijn vuisten en wilde het graniet vermorselen, doch Maryse hield hem tegen.

— Het heeft geen nut, James, had ze ge- zegd. Blijf jij nu kalm, want als we alle twee ons verstand verliezen komen we er nooit meer uit.

En weer waren ze verder gelopen. Gang in gang uit, tunnel in, tunnel uit. Maar steeds weer kwamen ze op plaatsen, die hen de kluts deden kwijt raken, steeds weer doemden er gangen en tunnels voor hen op, die alle pre- cies leken, op die, welke achter hun lagen.

— Ik weet het niet meer, James, ik weet het heus niet meer. Ik ben doodop. Loop jij maar door als je kunt en laat me hier maar liggen. Als je ze gevonden hebt, komen jullie me maar halen. Het kan me niet eens meer schelen. Die gangen en tunnels beginnen op mijn zenuwen te werken.

Ondanks de ernst van de situatie had James plotseling iets gek gedaan. Met zijn gewel- dig gespierde armen had hij haar van de grond gebeurd en door de gang gedragen on-

der het luid zingen van een populair soldatenliedje. Ze had tegen wil en dank door haar tranen heen moeten lachen en plotseling kwam de moed weer bij haar terug. Ze was James spontaan om de hals gevallen en hem een kus gegeven. En James had gebloed als een schooljongen, die een standje had gekregen.

Een half uur lang liepen ze door, Maryse soms met gesloten ogen. Haar handje rustte in de geweldige knuist van de reus, die haar onophoudelijk achter zich aantrok. Doch plotseling had ze een kreet van schrik geslaakt.

— James, terug... kom hier... James..

De reus had zich als een bezetene omgedraaid en haar begrepen.

— Wat is er, miss? vroeg hij?

Met wijdopengesperde ogen staaarde ze naar de gang, die voor hen lag. Ze nam James' lantaarn over en liet het bleke schijnsel vallen op een aantal planten, die langs de muur stonden.

— Dat... zijn... ze...., fluisterde ze.

— Maar wat is er dan, miss? vroeg James ongerust.

— Die planten, James, dat is het waarvan ik je zoëven heb verteld. In die takken ben ik verward geraakt en ze laten je nooit meer los. Ze moeten de toegang tot de schatkamer verdedi....

Plotseling gaf ze James een harde stomp tegen diens arm.

— James, riep ze uit. Die planten moeten de toegang tot de schatkamer verdedigen... de schatkamer... Als we door die verdediging weten heen te breken zullen we de schatkamer bereiken. Kom, James loop voorzichtig achter me aan. Ik weet hoe we ze kunnen doen verwelken.

Schoorvoetend trad ze naderbij, het licht van haar lantaarn strak op de taken van de planten gericht houdend. Haar ogen stonden scherper dan voorheen, haar hand beefde lichtelijk en met opeengeperste lippen zag ze hoe de uitwerking van het licht andermaal geluk bracht. De takken bogen zich van weerszijden over de hele gang heen, ze welfden langzaam voorover en sloegen tegen elkaar op de grond.

— Nu opgepast, James. Neem je kapmes en snijd ze bij de wortels af. Maar zorg er voor, dat je ze niet aanraakt want dan ben je verloren. Ze scheuren je hele huid open, je kleren en je verliest nodeloos bloed. Voorzichtig, James....

De reus had haar iets teruggedrongen en bukte zich nu naast de wortels van de planten. Voorzichtig hakte hij de stammen af en met zijn laarzen schopte hij alles aan de kant.

— De weg is vrij, miss. Wilt u mij volgen?

Ze lachte en tranen stroomden over haar bleke wangen. James begon een liedje te fluiten en terwijl ze haar hand in de zijne legde, volgde ze hem als een schaap de herder.

Na een minuut of vijf bereikten ze een tweesprong en plotseling stonden ze voor een diepe nis in de wand. Het leek net of er een stuk uit de muur was gehakt. Doorlopend en voorzichtig langs de muren tastend kwamen ze uiteindelijk op de plaats, waar de vloer zich omhoog kon begeven en nog voordat ze iets had kunnen zeggen kneep ze James in zijn arm.

De vloer was geheel omhoog gerezen toen ze op deze plaats waren aangekomen, doch thans zagen zij hoe het granieten kolos langzaam en met een rollend geluid daalde. Als een geweldige lift, die tonnen kan torsen.

De bovenzijde van de vloer werd zichtbaar, zij zagen twee paar benen, laarzen, rijbroeken, twee witte hemden en toen....

— John... Charley...., gilte ze.

Het weerzien was gelukkiger dan ooit. Minuten lang omhelsde zij haar beste vriend, terwijl Charles en James zich discreet hadden afgewend.

— Zo, en vertel nu maar eens hoe het komt, dat jullie zo lang onderweg zijn gebleven, zei Templar, die zwaar beladen was met gouden voorwerpen, en wiens zakken andermaal uitpuilden.

— We waren verdwaald, John. Het is allemaal mijn schuld, want James wist natuurlijk helemaal niet de weg. Maar plotseling stonden we in een gang en ontdekte ik langs de muur van die vreemde planten. Ik waar-schuwde James en nadat ik ze met mijn lantaarn had doen verwelken, heeft hij de wortel afgekapt. Maar... hoe komen jullie eigenlijk hier? Waar zijn Bustard en zijn mannen?

— O, die slapen de slaap der onschuldigen, kindje. We hebben ze één voor één buiten westen geslagen toen ze achter elkaar uit de schacht naar boven kwamen. Van hen zullen we voorlopig geen last meer hebben. En wij hebben inmiddels het laatste vrachtje schatten uit de sarcophaag gehaald. We zullen nu de deuren en portieren weer netjes sluiten en alles achterlaten zoals we het gevonden

hebben. De peukjes cigarettten, die we hier en daar hebben achtergelaten, worden morgen wel door de werksters opgeruimd.

Goedmoeds en overgelukkig keerde men naar de ingang van de schacht terug. James was de eerste, die naar boven klom. Vervolgens trok hij de schatten langs het koord omhoog. Maryse stapte in de lussen van de kabel en de reus trok haar omhoog.

Enkele ogenblikken later kwam de kabel weer omlaag en klauterden John en Charles achter elkaar omhoog.

Bustard en zijn mannen lagen nog steeds hun roes uit te slapen. De schatten werden zorgvuldig in zakken en rugtassen gepakt en de grote stukken bleven op een hoop staan, aangezien deze door Bustard en zijn mannen naar buiten zouden moeten worden gedragen.

Doch het wekken der mannen leverde nogal enige moeilijkheden op. Men sloeg hen stevig op de wangen, goot wat whiskey tussen de droge lippen en langzaam ging hier en daar een oog half open. Onmiddellijk werd er dan weer een scheut whiskey tussen de lippen gegooid en plotseling zat de tot het leven teruggeroepenen recht overeind te hoesten.

— Kom, jongens, we maken hun touwen los en dan moeten ze sjouwen. James en Maryse gaan voorop. Dan Bustard en zijn mannen en Charles en ik sluiten de optocht.

Het ging niet vlug door de tunnels naar buiten. Zowel Bustard en zijn mannen als onze vrienden, waren aan het einde van hun krachten. De weg, die zij de eerste keer in een goed uur hadden afgelegd, nam nu twee en een half uur in beslag. En toen Maryse haar voeten buiten de pyramide zette, stond de zon reeds aan de hemel. Ze knipperde met de ogen en met haar laatste krachten rende ze op de aanhangwagen af. Ze bonsde met haar kleine handen op de deur en riep Ophelia's naam.

— We zijn er... we zijn er...

Ophelia, geheel gekleed, doch met verwarde haren en een slaperig gezicht, kwam in de deuropening en omhelsde haar vriendin alsof zij elkaar in jaren niet hadden gezien.

Zodra de gehele stoet buiten was, werden Bustard en zijn mannen weer gebonden en een tiental meters in de pyramide teruggebracht. Hier werden ze in een diepe nis gelegd in afwachting van hetgeen er over hun beslist zou worden.

— Ik weet niet of je er nog de kracht toe hebt, James, maar ik zou ontzettend veel voe-

len voor een stevig ontbijt; het mag van mijn part ook een lunch of een diner zijn, als het maar eetbaar is.

De reus keek zijn meester met zijn trouwe hondenogen aan.

— Uitstekend, sir, antwoordde hij en even later was hij in de aanhangwagen verdwenen. Vanuit de kleine kombuis weerklonk het gerrammel van vaten en borden en precies een uur later zaten de vijf vrienden om de tafel in de woestijn te ontbijten.

— En nu het volgende, James. Jij neemt de luxe wagen van Bustard en rijdt er mee als de weerlicht naar Cairo. Je kunt, als je opschiet, nog precies het lijntoestel van half elf halen. Je vliegt regelrecht naar Londen, neemt de sportwagen uit de garage en rijdt er mee naar Windsor. Daar neem je de „Hurricane" en keert onmiddellijk terug naar Egypte. Heb je begrepen wat ik bedoel?

— Vanzelfsprekend, sir, antwoordde de reus. Om hoe laat verwacht u mij terug.

Templar wierp een blik op zijn horloge.

— Wij verwachten je terug om uiterlijk vijf uur vanavond. Denk je dat dat mogelijk zal zijn?

— Natuurlijk, sir. Ik ben voor vijf uur terug. Waar moet ik landen?

Templar liep naar de aanhangwagen en kwam met een paar kaarten terug, die hij in het zand uitspreidde.

— Kijk hier, James, hier liggen de pyramiden van Dahshur. Wij rijden straks met de wagen in Noordelijke richting en wachten op je op deze plaats, tussen de pyramiden van Giseh en de pyramiden van Abusir, ongeveer ter hoogte van Tammu. Is je dat duidelijk? Vanuit de hoogte is het heus niet moeilijk om onze aanhangwagen te ontdekken. All right, James, neem dan de wagen van Bustard, die je even los moet haken en rijdt als de weerlicht naar Cairo.

Het vertrek van de reus gaf weinig moeilijkheden en toen Templar, gezeten achter een glas vruchtensap, enkele uren later op zijn polshorloge keek, zei hij:

— Kom, jongens, het wordt tijd voor ons om op te stappen. James heeft zojuist met het lijntoestel Cairo verlaten en is reeds onderweg naar Londen. We pakken alles in de wagen en rijden op ons gemak naar het Noorden.

— En wat ben je van plan met Bustard en zijn mannen te doen? vroeg Charles.

Even keek Templar zijn vriend aan. Hieraan had hij werkelijk niet meer gedacht. Wat

moest er met de mannen van Bustard gebeuren?

— Wil je ze in de pyramide laten liggen of ben je van plan ze mee te nemen? vroeg Charles weer.

— Meenemen kunnen we onmogelijk doen. Het gaat hun niets aan waar wij heen gaan. Aan de andere kant kan ik het ook niet over mijn hart verkrijgen om ze in de pyramide van honger en dorst te laten omkomen.

Plotseling deed Maryse een stap naar voren en greep haar vriend bij de arm.

— Zeg, John, ik heb een heel ander voorstel.

Beide mannen keken het meisje nieuwsgierig aan.

— Een ander voorstel?

— Ja, natuurlijk.

— Als het maar een beter voorstel is, vond Templar.

— Dat is het ook, jongen. We laten Bustard en zijn mannen daar waar ze nu zijn. Als het moet zouden ze best vier en twintig uur zonder eten en drinken kunnen, maar ik geloof niet dat dit noodzakelijk is. Wij rijden zo dadelijk naar het Noorden en wachten op de „Hurricane”, die tegen een uur of vijf verwacht wordt. Als we eenmaal in de lucht zitten geven we een radiografische boodschap op voor het hoofdbureau van politie in Cairo. We delen hen mede, dat vier Amerikaanse gangsters in één van de Pyramiden van Dahshur worden vastgehouden. Voor het vallen van de avond kan de politie bij hen zijn en worden ze naar Cairo overgebracht.

— Maar ben je dan niet bang, dat ze zullen gaan praten? vroeg Ophelia.

— Praten? Wat moeten ze praten. Ze kennen onze namen niet, weten niet wat voor mensen we zijn en hebben er geen flauw idee van waarheen wij zijn vertrokken.

Templar klopte zijn vriendin goedkeurend op haar schouder.

— Jij bent een heel verstandig meisje, Maryse. Je hebt een tien verdiend. Dit voorstel is werkelijk beter dan welk ook. We zullen vanuit de lucht de politie van Cairo verwittigen van de plaats waar Bustard en diens mannen gevangen worden gehouden. Van mijn part kunnen ze praten wat ze willen. Ze weten niet beter of mijn naam is. . . .

Hij keerde zich plotseling om en deed toen een greep naar zijn revolver. Op hetzelfde ogenblik klonk er een schot en floot er een kogel rakelings langs zijn oor. Onmiddellijk

lag hij plat op zijn buik in het zand en hadden ook Charles en de beide vrouwen dekking gezocht achter de tafels en de stoelen.

Templar schoot zijn hele revolver leeg op de ingang van de pyramiden, waar hij zojuist Buustard in eigen persoon had zien staan.

Doch onverhoeds werd er van achter hem geschoten. Enkele kogels sloegen in het zand en in een oogwenk had hij zich omgedraaid en het magazijn van zijn revolver opnieuw gevuld.

Hij voelde zich ziek. Waarom had hij er niet aan gedacht de gansters hun wapens af te nemen. Hoe hadden de mannen zich weten te bevrijden? Misschien op dezelfde manier als hij het gedaan had.

Hij zag hoe twee mannen aan de andere zijde van de pyramide in het zand lagen en nauwkeurig richtte hij de loop van zijn revolver. Hij gluurde over de kleine korrel en haalde zes maal achter elkaar de haan over. Kogels vlogen in het zand, doch tegelijkertijd kronkelde de beide lichamen van Bustard's mannen in het rond. Dan bleven ze roerloos liggen.

Charles had tijdens deze treffers de beide vrouwen in gebukte houding achter de aanhangwagen weten te brengen. Hij kon de deur niet bereiken omdat deze juist onder schot lag van Bustard, die in de ingang van de pyramide stond.

Templar overzag deze situatie in een oogwenk. Hij kroop als een adder door het zand en naderde de wagen heel langzaam. De deur zou hij nooit kunnen bereiken, maar er zaten voldoende vensters in om zich toegang te verschaffen tot het interieur. Hij kon zich vanaf deze plaats onmogelijk bekommeren om Charles en de beide vrouwen, die waarschijnlijk voor het ogenblik veilig waren. In ieder geval had hij twee van de vier mannen buiten gevecht gesteld. Resten hem er dus nog twee.

Toen hij het enorme wiel van de aanhangwagen had bereikt, schoot hij de laatste twee kogels uit zijn revolver op de ingang van de pyramide af. Onmiddellijk vloog hij overeind en kroop achter de wagen, terwijl hij snel een stel nieuwe patronen in het magazijn van zijn wapen schoof. Met de kolf van zijn revolver sloeg hij een ruitje in, greep met beide handen de rand van het venster en hees zich naar binnen.

Met drie stappen had hij de andere zijde van de wagen bereikt, en stond een ogenblik

roerloos voor de achterdeur, precies tegenover de ingang van de pyramide.

Hij zag niemand en hij dacht er aan, dat het niet onwaarschijnlijk zou zijn, dat de beide mannen om de pyramide heen waren gelopen om hen van achteren aan te vallen, juist zoals hun twee kameraden dit ook hadden geprobeerd. Zij hadden deze strategie echter met de dood, of althans met zware verwondingen moeten bekopen.

Plotseling hoorde hij zijn naam roepen.

— John... John...

Hij deed enkele stappen opzij en keek door het zijvenster naar buiten. Daar zag hij Charles, die met zijn neus tegen het ruitje gedrukt stond.

— Wat is er? vroeg de avonturier.

— Ze lopen om de pyramide heen, fluisterde de jongeman. Doe de deur open en laat de vrouwen binnen. Ik stap in de tractor en rijd hen tegemoet.

Templar knikte en ontsloot de achterdeur. De beide vrouwen stormden naar binnen en zochten onmiddellijk dekking op de grond. Templar sprong naar buiten, doch scheen zich onmiddellijk weer te bedenken. Het was beter, dat hij bij de vrouwen bleef en vanuit de aanhangwagen het vuur opende, waardoor hij in de gelegenheid was zijn vriend, die achter het stuur zat, te dekken.

Kort daarop sloeg de motor aan, de aanhangwagen begon te schudden en rolde dan hortend en stotend door het mulle zand naar voren.

Op hetzelfde ogenblik werd er geschoten. Twee kogels sloegen in de wand van de aanhangwagen. Templar stond met opeengeperste lippen achter het gordijntje. Hij hoopte vurig dat de banden gespaard zouden blijven en tuurde ingespannen naar de plaats vanwaar hij twee vuurstraaltjes had zien opspuiten.

Snel rende hij naar voren, duwde het kleine raampje open en sloeg het achterruijtje van de tractor in.

— Charles, riep hij, draai onmiddellijk naar rechts en laat de pyramide achter je liggen. Hierdoor zijn ze verplicht achter ons aan te komen.

De jongeman achter het stuur had het plan van zijn vriend begrepen. De tractor rolde naar rechts en sleepte de lange aanhangwagen achter zich mee.

Templar had zijn plaats bij de achterdeur weer ingenomen. Hij tuurde ingespannen naar

de ene zijde van de pyramide en zag tot zijn voldoening, dat de beide mannen zich vrij begonnen te geven. Ze verlieten het stenen bouwwerk en begonnen als bezetenen achter het schokkende voertuig aan te rennen.

Templar lachte breder dan ooit. Hij verliet een ogenblik zijn post, opende een kast en nam er een zware karabijn uit te voorschijn. Met de loop van het wapen verbrijzelde hij de ruit van de achterdeur, stak het blauwe staal naar buiten en legde aan.

Bustard en zijn kameraad haalden de wagen langzaam in, doch waarschijnlijk hadden zij de loop van de karabijn gezien en onmiddellijk lieten zij zich in het zand vallen.

Templar rende naar voren.

— Stoppen, Charley... stoppen...

Weer stond hij bij de achterdeur, drukte de kolf van het wapen tegen zijn schouder, wierp zijn blik over de glimmende loop, spande zijn vinger om de trekker en dan knalden er twee schoten.

Bustard sprong overeind en begon terug te lopen, terwijl zijn kameraad — waarschijnlijk gewond — bleef liggen. Weer klonken er twee schoten. Even bleef Bustard staan, hij draaide zich om, stak zijn ene arm omhoog en sloeg dan als een blok tegen de grond.

Templar zette de karabijn in de hoek van de wagen neer en stapte naar buiten.

— De storm is voorbij, meisjes, zei hij. Kom maar te voorschijn.

Enkele ogenblikken later liet Templar de tractor keren en reed hij terug naar de pyramiden. Onderweg pikten zij Sam Davis en Frank Bustard op. Zij waren beiden dood. En op de hoek van de pyramide lagen Mike Evatt en Bill Crowley, eveneens verenigd in de dood.

Charles en John legden de vier lichamen in de schaduw van de machtige pyramide.

Geruime tijd stond de Grote Avonturier naast de vier ontzielde lichamen en niemand zal ooit kunnen zeggen wat er op dit ogenblik in hem omging. Maar de harde trek op zijn gezicht en de uitdrukking in zijn ogen verried een heftig zelfverwijt. Vier mannen waren gedood, vier mensenlevens, die het op zijn leven en op dat van zijn vrienden gemunt hadden. Daarom moesten zij sterven en plotseling kwamen de woorden, die eens de grote Shakespeare neerschreef, in zijn gedachten: „To be or not to be”....

Hij draaide zich met een ruk om en liep naar de wagen. Met twee spaden keerde hij

terug. Een er van gaf hij aan zijn vriend en zonder dat hij iets behoefde te zeggen, begonnen beide mannen met het graven van een kuil.

Na een half uur waren de vier lichamen verdwenen en was het zand boven de graven weer even blank en mul als voorheen. De mannen wisten zich het zweet van het gezicht en keken elkaar een ogenblik doordringend aan.

— Dit is het laatste wat men voor een medemens kan doen, Charley....

Toen keerde hij zich om, gaf Charles een wenk om in te stappen, en nam achter het grote stuurwiel plaats. De motor sloeg aan, de wielen begonnen te draaien en de aanhangwagen keerde de pyramide voor goed de rug toe. Het ging snel in Noordelijke richting, zonder dat de mannen in de cabine of de beide vrouwen in de aanhangwagen één woord spraken. Op de vloer van de wagen

lagen de zakken met schatten uit de pyramide van Dahshur, schatten, die vier mensenslevens hadden moeten kosten, maar die weldra duizenden mensenslevens zouden kunnen redden. Terwijl zijn blikken onophoudelijk op de oneindige zandvlakte gericht waren, trok er een trek van voldoening over zijn gelaat. Templar filosofeerde in het vrije weg. In zijn gedachten zag hij uit het witte zand der woestijn machtige gebouwen oprijzen: schitterende ziekenhuizen, sanatoria, herstellings-oorden, kerken....

Dan vervaagde deze fata morgana weer en zag hij niets meer dan het zand van de woestijn. Doch de gedachte en het vaste voornemen bleven gegrift in zijn geheugen en nog voordat er een maand zou zijn verstreken, zouden reeds vele ongelukkigen hebben geprofiteerd van de schatten van Dahshur....

EINDE

Over 14 dagen verschijnt: no. 35

DE TEMPEL DES DOODS

Zojuist verscheen No. 24 van

SPIONNAGE

(DE STER VAN ARGIA)

Avonturen van de Internationale Beroepsspion

dennie Ramon

Nog verkrijgbaar:

- Nr. 15 - De Kashbah, de Hel van Algiers
- Nr. 16 - In het kamp der Rifkabylen
- Nr. 17 - De onderwereld van Casablanca
- Nr. 18 - Spionage in donker Afrika
- Nr. 19 - Achter het IJzeren Gordijn
- Nr. 20 - Tussen de muren van het Kremlin
- Nr. 11 - Vlucht uit de hel van Siberië
- Nr. 22 - Spel der Intriges
- Nr. 23 - De arm van Moskou

30 ct.
5 franc

Verkrijgbaar bij elke Kiosk en tijdschriftverkoper
Abonnementsprijs f 6.50 per jaar voor 24 nummers

FAVORITE FILMSTARS

25 ct.
4 franc

Inhoud 16 filmfoto's, formaat 13 × 19 c.m.

MYRNA LOY
ANGELA LANSBURY
VIRGINIA O'BRIEN
ARLENE DAHL
DOROTHY PATRICK
JUNE ALLYSON
LINDA CHRISTIAN
KATHERINE HEPBURN

JUDY GARLAND
DONNA REED
JACKIE JENKINS
TOM DRAKE
MELVYN DOUGLAS
VAN HEFLIN
CLARC GABLE
MICKEY ROONEY

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174
TELEFOON 32540
AMSTERDAM
IMPORT · EXPORT

Voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - v. HERSTEENSTRAAT 5 - TELEFOON 95895